

14. roč. – 4/2004

Cena 5 Kč

Hukvaldsky

vydává obec Hukvaldy.

Mimo jiné se dočtete

o hodnocení prospěchu a chování

žáků Základní školy Leoše Janáčka, že v Rychalticích mají nového faráře,
jak probíhal 11. ročník Mezinárodního hudebního festivalu Janáčkovy Hukvaldy

občasník

Obsah

ÚVODEM

SPRÁVA OBCE

Vážení spoluobčané	3
Přehled přijatých usnesení na mimořádném zasedání zastupitelstva obce Hukvaldy dne 28. 6. 2004	5
Přehled přijatých usnesení z 2. mimořádného zasedání zastupitelstva obce Hukvaldy dne 9. 7. 2004	6

Z NAŠICH ŠKOL

Mateřská škola Hukvaldy informuje	7
Hodnocení prospěchu a chování žáků Základní školy Leoše Janáčka Hukvaldy za 2. pololetí šk. r. 2003/2004	9
Školní rok 2004/2005 v Základní škole Leoše Janáčka Hukvaldy	12

Z FARNOSTI

Rychaltice mají faráře	13
Charita Hukvaldy — otevřený dopis	14

MINULOST A PŘÍTOMNOST NAŠÍ OBCE

Vznik zástavby — Dolní Sklenov	14
Omluva	16
Otevření pamětní světničky Leoše Janáčka	17

KULTURA

Laši a Laško po sto letech	18
11. ročník Mezinárodního hudebního festivalu Janáčkovy Hukvaldy	26
Krajina — fotografie Vítězslava Jurečky	27
Malý rozhovor	28

SPORT

IX. střeoevropské fotbalové hry	29
---------------------------------------	----

VÍTE, ŽE...

Aktuálně k reformě veřejných financí (6)	33
Na Hukvaldech přibyl památný strom	34

INZERCE

LANA X s.r.o., Nižní Lhoty 28 — prodej nové a repasované výpočetní techniky - - -	35
Prodej samolepky	36

NEPŘEHLÉDNĚTE

Úvodem

Období mezi vydáním tohoto a předcházejícího čísla Hukvaldského občasníku přineslo nejrůznější zajímavosti, s nimiž chceme čtenáře seznámit. Nejprve to jsou informace o dění v obci od pana místostarosty a usnesení ze dvou mimořádných zasedání zastupitelstva obce.

Protože dále pokračovaly oslavy 150. výročí narození Leoše Janáčka a v minulém čísle jsme nepřinesli informace o XI. ročníku Mezinárodního hudebního festivalu Janáčkovy Hukvaldy, věnuje se občasník i této tematice. Je zde také článek o slavnostním otevření nově rekonstruovaného přízemí Janáčkovy rodné školy. Janáčkovi je věnován i další příspěvek — pokračování z mimořádného čísla o Lašsku a Laších. Nezapomeňte si přečíst článek o jedné výstavě v blízkém Příboře, v refektáři tamního muzea, kterou ještě můžete navštívit (trvá do 19. září) a navazující malý rozhovor s uměleckým fotografem panem Vítězslavem Jurečkou z Rychaltic.

Jak jsme slíbili, přinášíme informace o základní škole — o ukončení uplynulého školního roku i o začátku školního roku nového. Také vás vedoucí učitelka ze zdejší mateřské školy seznámí, co nového v naší „mateřince“.

V rubrice Z farnosti se dozvíte o novém duchovním správci v Rychalticích. Nezapomeňte si přečíst o adopci na dálku dvou ukrajinských dětí prostřednictvím Charity Hukvaldy.

Najdete tu pokračování seriálu o vzniku zástavby na Hukvaldech. Počátkem července proběhly Středoevropské fotbalové hry. Přinášíme o nich článek předsedy TJ Sokol pana ing. Miroslava Šplíchala. Pokračuje seriál článků o veřejných financích, dovíte se, že na Hukvaldech přibyl nový památný strom.

Redakce

Správa obce

Vážení spoluobčané

Od posledního vydání občasníku uplynuly již tři měsíce, které byly naplněny mnoha událostmi a akcemi, které se uskutečnily v naší krásné obci.

Byl to tradiční Mezinárodní hudební festival Janáčkovy Hukvaldy a s ním letošního roku spojené 150. výročí narození našeho slavného rodáka, hudebního skladatele Leoše Janáčka. Před těmito oslavami byla opravena fasáda na domě čp. 110 (Bačkorka), včetně nátěru oken i dveří, to jistě přispělo ke zlepšení vzhledu centra naší obce.

Do konce května byla dokončena II. etapa opravy rodného domu Leoše Janáčka. Byla zde provedena instalace plastové jímky na fekálie, rekonstrukce stávajícího altánku, oprava elektroinstalace, oprava kamenné zidky, výměna vstupních vrat, částečné vydláždění a zatravnění vnitřního prostranství dvora. Vše bylo připraveno na oslavu 150. výročí narození hudebního skladatele Leoše Janáčka, které připadá na 3. července 2004. V tento den si mohli naši občané i přizvaní hosté prohlédnout nově upravené prostory, ve kterých je umístěna pamětní síň Leoše Janáčka včetně pamětní desky, výstavní galerie, ve které je v současné době instalována výstava obrazů akademických malířů

Foto: Stanislav Fojtík

J. V. Sládka a Antonína Kroči. K této příležitosti byl upraven hrob rodičů Leoše Janáčka na hřbitově na Hukvaldech.

Obec Hukvaldy se jako spolupořadatel festivalu aktivně podílela na jeho zabezpečení. Byla to příprava technického zázemí v oborním amfiteátru, zajištění převozu židlí, stolů, kulís na hrad, výstavba osvětlovacích věží v amfiteátru i ve dvoře na Hukvaldech.

Další velkou akcí bylo pořádání 9. ročníku Středoevropských fotbalových her na Hukvaldech. Zde obec jako hlavní pořadatel zajistila dostatečné finanční prostředky (od Krajského úřadu 100 000 Kč), ve spolupráci se ZŠ L. Janáčka se zabezpečilo stravování a ubytování účastníků tohoto turnaje. Součástí programu SFH bylo promítání finále ME v kopané které se uskutečnilo na velkoplošné obrazovce v sále ZŠ L. Janáčka. Zde patří poděkování činovníkům fotbalového oddílu TJ Sokol Hukvaldy za dobrou přípravu a zvládnutí celého turnaje. Zvláštní po-

děkování patří našim fotbalistům, kteří obsadili první místo a tak poprvé získali putovní pohár SFH. Gratulujeme!

Na úseku výstavby je v plném proudu realizace kabelové televize. V současné době mohou naši občané vidět montážní skupiny v různých částech naší obce, jak jsou napojovány a ožívovány signálem jednotlivé boční ulice a jsou připojováni jednotliví žadatelé na základě podepsaných smluv. Někomu se bude zdát, že realizace KT pokračuje pomalu. K tomu chci dodat, že v některých místech v naší obci je třeba kabel umístit do země, a to je třeba provést na základě oznámení, popřípadě stavebního povolení stavebního úřadu v Brušperku. Toto je časově velmi náročné a zpomaluje výstavbu. Pro informaci uvádím: montážní firma 4M Rožnov pod Radhoštěm má dle podepsané smlouvy předat kompletní dílo do konce měsíce října 2004. Podrobnosti k výstavbě a další informace, které zajímají naše občany, je možno

získat u jednatele této firmy p. Roudné-
ho na čísle mobilu: 603 451 222.

Obecně vzato, jednou z velmi důležitých podmínek pro získání dotace jsou vyřešené majetkoprávní vztahy u pozemků a staveb. Z tohoto důvodu byla provedena kolaudace staveb na „Koupališti“ (prodejní stánek, WC, přístřešek), darem získala obec pozemky pod přístupovou komunikací k výše uvedeným stavbám.

V současné době probíhá kolaudace smuteční síně v Rychalticích, (byla postavena bez platného stavebního povolení), je zaměřena příjezdová cesta ke hřbitovu včetně nové odstavné plochy nad hřbitovem. Poté dojde k majetkoprávnímu vypořádání těchto pozemků. Dále probíhá jednání o dlouhodobém pronájmu hřbitova v Rychalticích.

Ve fázi jednání je převod pozemků zámecké aleje v Drážkách z Úřadu pro zastupování státu na Obec Hukvaldy. Na úseku přípravy projektů byly v rámci I. výzvy podány do konce července dvě žádosti o grant, a to z programu PHARE na „Chodník pro pěší I. a II., přístřešek u Základní školy, autobusová zastávka v Rychalticích“. Celkový rozpočet na tuto akci činí 4 373 tisíc Kč. Další žádostí, která byla podána v programu SROP, byl projekt „Obecní integrovaný informační systém v Hukvaldech — Vysokorychlostní internet“. Projekt je zaměřen na zkvalitnění výkonu veřejné správy a rozvoj informační společnosti prostřednictvím doplnění a zkvalitnění služeb poskytovaných OIIS obyvatelům obce Hukvaldy. Specifickými cíli projektu je technicky zajistit obousměrnou vysokorychlostní komunikaci mezi ISB uzlem a uživateli, vybavení místního infocentra odpovídající výpočetní technikou, technické zajištění přenosu informací obecním infokanálem, propojení obecního rozhlasu s vysíláním infokanálu a propojení systému s hasičským záchranným systémem (HZS) a systémem včasného varování obyvatelstva

(VVO). Těchto cílů bude dosaženo prostřednictvím technického (hardwarového a softwarového) zabezpečení služeb OIIS a jeho rozšíření na vybraných stanicích i prostřednictvím internetu. Cílovými skupinami projektu jsou Obecní úřad, obyvatelé obce, podnikatelské subjekty, návštěvníci a turisté. Obecně se jedná o poskytovatelé informací a jejich adresáty. Celková výše na tento projekt činí 2 311 tisíc Kč.

Ve stádiu přípravy projektu je rekonstrukce obecního úřadu, připravují se podklady na podání žádosti na tento projekt. Také se připravují podklady na podání žádosti na rekonstrukci školní kuchyně včetně skladu potravin.

Ladislav Foldyna, místostarosta

Přehled přijatých usnesení na mimořádném zasedání zastupitelstva obce Hukvaldy dne 28. 6. 2004

MZO1/2 — Zastupitelstvo obce Hukvaldy **schvaluje** program 1. mimořádného zasedání zastupitelstva obce Hukvaldy v tomto znění:

1. Společný regionální operační program — Kongresové centrum Hukvaldy (připojení obce Hukvaldy do projektu)
2. Podání žádosti o dotaci v rámci SROPu, prostřednictvím Moravskoslezského kraje, opatření 2.2 Rozvoj komunikačních a informačních technologií v regionu. 13:0:1

MZO1/2 — Zastupitelstvo obce Hu-

kvaldy **pověruje** p. Bernatského, člena zastupitelstva obce Hukvaldy, aby při své soukromé cestě do Prahy prověřil informace o těchto otázkách:

1. zda je nutné, aby do dotačního titulu 4.2.1 vstupovaly 3 subjekty,
2. zda v případě nerealizování akce se obec podílí na její úhradě a v jaké části či formě,
3. zda je možné získat 100 % dotaci na uvedený dotační titul,
4. kdo bude vlastníkem nově vzniklého majetku.

12:0:2

MZO1/3 — Zastupitelstvo obce Hukvaldy **schvaluje** termín dalšího mimořádného zasedání zastupitelstva obce Hukvaldy na den 9. 7. 2004 v 18.00 hod. v sále ZŠ L. Janáčka Hukvaldy. Program „Společný regionální operační program Kongresové centrum Hukvaldy — připojení Obce Hukvaldy do projektu“. 9:3:2

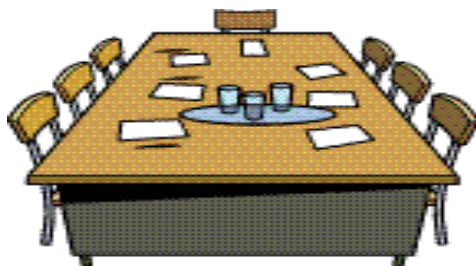
MZO1/4 — Zastupitelstvo obce Hukvaldy **schvaluje** podání žádosti o dotaci v rámci SROPu, opatření 2.2 Rozvoj komunikačních a informačních technologií. 11:0:1

MZO1/5 — Zastupitelstvo obce Hukvaldy **ukládá** radě obce Hukvaldy zjistit patřičné informace k projektu 4:2:1 od Ministerstva pro místní rozvoj — regionální odbor Ostrava. 11:0:1

V Hukvaldech 28. 6. 2004

Ing. Ladislav Foldyna
místostarosta

Petr Sobotík
starosta

Přehled přijatých usnesení z 2. mimořádného zasedání zastupitelstva obce Hukvaldy dne 9. 7. 2004

MZO2/5 — Zastupitelstvo obce Hukvaldy **schvaluje** program 2. mimořádného zasedání zastupitelstva obce Hukvaldy v tomto znění:

1. Společný regionální operační program — Kongresové centrum Hukvaldy (připojení Obce Hukvaldy do projektu). 12:0:1

MZO2/6 — Zastupitelstvo obce Hukvaldy **zamítá** přistoupení k projektu I. frýdecko-místecké a. s. Frýdek-Místek (1. kolo podávání žádostí SROP, opatření 4.2.1); důvody — nevyjasněné podmínky ze strany nabídky ing. Novákové, a ing. Procházky, nevyjasněné financování, účel použití prostředků, schází harmonogram a financování projektu. 10:1:2

V Hukvaldech 9. 7. 2004

Petr Sobotík, starosta

Z našich škol

Mateřská škola Hukvaldy informuje

Bliží se konec prázdnin a my začínáme připravovat nový školní rok. Při ohlédnutí zpět však dlužím pár údajů a posledních týdních školního roku předcházejícího.

17.—22. května 2004 — škola v přírodě

V pondělí 17. května chodily děti do mateřské školy s velkými cestovními taškami a celé nedočkavé poposedávaly a vyhlížely autobus. 35 dětí z mateřské školy a základní školy odjíždělo na školu v přírodě. Vybrali jsme rekreační středisko Bílá v krásném prostředí Beskyd. I když letošní jaro oplývalo spíše chladnými a deštivými dny, nám počasí přálo a kromě malé přeháňky v pátek jsme prožili hezký slunečný týden. Pro děti jsme měli připraveno hodně činností (hra Na poklad, Na hlídanou, Lesní pexeso, stavění lesních domečků, karneval...), soutěží (Superstar, Nejhezčí účes, Nejkrásnější maska, Olympiáda Bílá 2004), hodnocení. Snad nejintenzivněji děti prožívaly hodnocení úklidu pokojů.

O děti se po celý týden staraly paní učitelky Pavlíková a Nevludová a paní Kabátová. Jídlo bylo výborné, prostory pro volné hry dětí obrovské. Starší děti hrály těm menším Večerničky, nacvičily divadelní představení. Domů jsme přivezli všechny děti zdravé, bez sebemenšího úrazu. To je důležité. Doufám, že i děti byly spokojené.

Na závěr mne napadá ještě jedna myšlenka. Měli jsme sebou děti ve věkovém složení 3 až 11 let. Po celou dobu pobytu jsem neslyšela ani neviděla, že by starší děti odháněly malé, nebo reptaly, že na ně musí brát ohled. Ba nao-

pak, nechaly je se zapojit do svých her, vzorně se staraly o ty nejmenší. Máme na Hukvaldech hodné děti.

27. května 2004 — divadlo

Do víceúčelového sálu základní školy přijela divadelní společnost Úsměv s pohádkou O Smolíčkově. Děti tak dostaly v předstihu malý dárek k svátku dětí.

2. června 2004 — výlet do zoo

Zamračená obloha, před mateřskou školou spousta rodičů a dětí. Přijíždí dva autobusy. Děti i rodiče nastupují a my máme obavy, jak ten letošní výlet dopadne. Děti dostaly za úkol odhánět mraky a přivolávat sluníčko. Patrně svůj úkol plnily zodpovědně, protože po příjezdu do Olomouce na Svatý Kopeček do zoologické zahrady nepršelo. Děti si prohlížely zvířata, některé vystoupily na rozhlednu a téměř všichni vyzkoušeli

houpačky. Odvážné děti nakrmily malé kozičky. Do autobusu na zpáteční cestu nastupovaly plné dojmů, mnohé s malým dárkem. Smlouva s počasím vypršela. Po odjezdu od zoo se spustil silný déšť. To jsme zase měli jednu štěstí.

25. června 2004 — ukončení školního roku

Letošní školní rok jsme zvolili téma „Rýžování zlata na Hukvaldech“. Děti přišly převlečené za malé kovboje. Děti i rodiče jsme rozdělili do skupin, každou vedla paní učitelka — kovbojka. Od mateřské školy jsme vyrazili cestou kolem Vondrů. U velkých lip byl první dopis. Malí kovbojové se ubírali dál přeríi připraveni na plnění úkolů. Na prvním stanovišti „U tančící indiánky“ museli zvládnout válečný tanec. Druhé stanoviště bylo zvlášť důležité — na břehu řeky děti sbíraly „pravé zlaté nugety“. Na třetím stanovišti je indián učil šplhat

po laně a na čtvrté zastávce házeli na cíl. U mysliveckého posedu byli přepadeni divokými trempy a museli se vzdát. Ale obratností — lezením po žebříku — se vykoupili. Na další zastávce soutěžili ve skoku v pytli. Pak přišli k mostu, kde jim stará indiánka dala mapu s pokladem. Šipky ukazovaly směrem na školní zahradu. Tam čekalo všechny kovboje překvapení. Živý kůň, na kterém se mohli povozit za zlaté kamínky. Všechny skupiny našly v písku hezké pokladničky z umělé hmoty. V „saloonu“ jsme všichni poseděli u ohně.

30. června 2004 — loučení se školáky

Slavnostní loučení s dětmi, které po prázdninách odchází do základní školy, proběhlo v prostorách MŠ. 17 dětem, které se loučily s naší školou, jsme v přítomnosti všech dětí předali knihu, pamětní list a ofoceně tablo. Poslední stisk ruky, úsměv, a z bezstarostného dítěte

se stává nový človíček — školák. Přejeme těm našim odchovancům hodně úspěchů ve školní práci, zdraví a spokojenost a spoustu úsměvů.

1. září 2004

Do mateřské školy má nastoupit 56 dětí. Opět budou rozděleny do tří věkově smíšených tříd. V 1. oddělení „Motýlků“ bude třídní učitelkou paní Hana Kuželová, v 2. oddělení „Veveřek“ paní

Marie Hodinářová a v 3. oddělení „Křtečků“ paní Vladimíra Nevludová. Paní učitelka Zemanová bude střídavě učit v 1. a 2. oddělení. Budeme opět vycházet z programu Pod starým hradem, kde vedeme děti k lásce k rodnému kraji, k tradicím obce a k ekologickému citění. Ale o tom, jak se nám to bude dařit, pár slov příště.

*PaedDr. Vladimíra Nevludová,
vedoucí učitelka MŠ*

Hodnocení prospěchu a chování žáků Základní školy Leoše Janáčka Hukvaldy za 2. pololetí šk. r. 2003/2004

Průměr školy:		1,42	
Nejlepší průměr:	1. ročník	1,16	
Nejhorší průměr:	8. ročník	1,72	
Zameškané hodiny celkem:	7 085	průměr na jednoho žáka:	39,14
Neomluvené:	0		
Nejmenší počet zameškaných hodin:	2. ročník průměr:	24	
Největší počet zameškaných hodin:	9. ročník průměr:	52	

Výsledky klasifikace:

počty žáků

třída	samé jedničky	vyznamenání	dostateční	nedostateční
1.	10	—	0	0
2.	6	—	0	0
3.	2	—	1	0
4.	5	—	0	0
5.	2	7	0	0
6.	3	5	2	0
7.	0	6	5	0
8.	0	7	7	0
9.	3	8	6	0
Celkem	31	33	21	0

Chování:

počty žáků

Třída	pochvala TU	napomenutí TU	důtka TU	pochvala ŘŠ	důtka ŘŠ	snížený stupeň
1.	20	0	0	2	0	0
2.	10	0	0	1	0	0
3.	11	0	0	2	0	0
4.	11	0	0	3	0	0
5.	6	0	0	1	0	0
6.	5	0	0	4	0	0
7.	6	0	0	4	0	0
8.	9	0	0	1	1	1
9.	8	0	0	12	0	0
Celkem	86	0	0	30	0	0

Pochvaly ředitelky školy byly uděleny převážně za vzornou reprezentaci školy a obce na Mezinárodním festivalu dechových hudeb a mažoretních skupin v německém Thumu a na Mezinárodním festivalu Janáčkovy Hukvaldy, ve společném projektu Národního divadla moravskoslezského a Základní školy Leoše Janáčka Hukvaldy Ezopovy bajky.

Akce tříd v rámci vyučování nebo v době mimo vyučování za 2. pololetí:

Výchovný koncert O hudbě trochu jinak, Divadelní představení Kuk a Cuk, Maxi-pes Fík, kouzelnické vystoupení, filmová představení pro 2. st., účast žáků na koncertech ke 150. výročí narození L. Janáčka, besedě s PhDr. Alenou Němcovou (L. Janáček — Zápisník zmizelého), Den Země — ukázka práce s dravými ptáky, besedy v knihovně, školní výlety, běh Terryho Foxe, exkurze — Muzeum L. Janáčka, firma Exotic, návštěva Prahy, ozdravný pobyt Bílá, Den dětí, společný koncert s Válcovými plechu a skupinou Šuba duba band, účast na festivalu v Thumu a na Mezinárodním hudebním festivalu Janáčkovy Hukvaldy.

Soutěže ve školním roce 2003/2004

Chemie — KORCHEM — školní kolo 5 žáků

Dopravní soutěž BESIP okreskové kolo v Brušperku

Kubošová, Holub, Vereš, Plesníková — 2. místo

Zeměpisná olympiáda — okresní kolo

Kocián P. 7. tř. — 3. místo, Holub A. 8. tř. — 22. místo, Koval T. 6. tř. — 8. místo

Matematika — PIKOMAT 7. roč.

Kapsiová Monika — postoupila do 4. kola, celkově ze 139 soutěžících 23. místo

PIKOMAT 5. roč.

Pospíšek Michal — postoupil do 4. kola, celkově ze 170 soutěžících 32. místo

Pythagoriáda 6. tř.

Školní kolo — 18. 3. 2004 psalo 13 žáků — úspěšní Hrčková M., Plesníková H. — v okresním kole bez umístění

Pythagoriáda 7. tř.

Školní kolo — 18. 3. 2004 psalo 17 žáků — úspěšní Kocián P., Lančová M., Petratur N., Vítek T. — v okresním kole bez umístění

Matematika — Klokán 19. 3. 2004

Klokánek — 4. a 5. tř. psalo 25 žáků — 1. Kornetová, 2. Čajánková, 3. Majer — všichni 5. tř.

Benjamín — 6. a 7. tř. psalo 41 žáků — 1. Kocián P., 2. Hrčková M., 3. Peter A. — všichni 7. tř.

Kadet — 8. a 9. tř. psalo 49 žáků — 1. Pěluchová B. 9. tř., 2. Holub A. 8. tř., Mikušová V. 9. tř.

V rámci okresu Kornetová M. 13. místo, Kocián P. 25. místo, Pěluchová B. 23. místo

Český jazyk

1. Literární soutěž — Děti dětem — Doležilová A., Kapsiová A. 9. tř.

2. Poznej kvalitu, vyhrať kvantitu — 4 žáci 8. tř.

3. Almanach 2003 — knihovna Kopřivnice — 2 žáci

4. Olympiáda v českém jazyce — 8. a 9. tř. školní kolo 14 žáků, okresní kolo Mikušová V. 10. místo

5. Tvoříme vlastní vydavatelství — 1 žák

6. List z naší rodinné kroniky — Vereš V. 8. tř.

7. Recitační soutěž — ZUŠ Místek — Kapsiová M., Kubošová B., Sládková V.

8. Korespondenční soutěž — Nováková M.

9. Požární ochrana očima dětí — 2. stupeň — Mikušová V. vyhodnocení v okrese, 1. místo kraj

Recitace žáků 1. st. — obvodní kolo Brušperk 25. 2. 2004 — 1. kategorie Ondřej Elbel 2. tř. Kryštof Ocelka 3. tř.

Německý jazyk

Freudova universita „Sigmund Freud — známý neznámý“ — dotazníková soutěž města Příbora

Kategorie A — Michnová Veronika, Šproch Martin — 8. tř.

Výtvarná výchova

Namaluj tygra — 30. 9. 2003 — školní kolo — 18 žáků odesláno do ZOO Ostrava — účast — 5. tř. — 1 žák, 6. tř. — 1 žák, 7. tř. — 13 žáků, školní druž. — 3 žáci

Ahoj z prázdnin — 18. 10. 2003 — DDM Šumná

Školní kolo 34 žáků

Odesláno 5 prací: M. Jurečková, P. Reková, M. Lančová, K. Jonášová — 7. tř.
Z. Mičeková — 9. tř.

Hodnocení přišlo 15. 1. 2004 celkem 1694 prací z 229 škol — naši bez umístění

Almanach 2003 — knihovna Kopřivnice — 28. 11. 2003

Výtvarná část — Portrét mé rodiny — školní kolo 8 žáků odeslány 3 práce: V. Čajánek, K. Jonášová — 7. tř., T. Lepíková 9. tř.

Hodnocení přišlo 22. 1. 2004 — umístila se Kateřina Jonášová

Malovaná písnička — březen 2004 — ke 150 . výročí narození Leoše Janáčka — školní kolo všichni žáci 5.—9. tř.

kat. 5.—6. tř.: 1. místo — K. Fujáková 6. tř.

2. místo — M. Čajánková 5. tř.

3. místo — J. Strakoš 6. tř.

kat. 7.—9. tř.: 1. místo — K. Jonášová 7. tř.
2. místo — T. Plesníková 8. tř.
3. místo — A. Fabrigerová 9. tř.

Tělesná výchova

Přespolní běh — 17. 9. 2003 — celkem 19 účastníků

Sobotík Jan	1. tř.	2. místo
Rožnovská Katka	1. tř.	2. místo
Kozlovská Žaneta	2. tř.	3. místo
Černíková Martina	3. tř.	3. místo
Mífkovič Jan	4. tř.	1. místo
Ermis Jan	4. tř.	2. místo
Bujnošek Jakub	5. tř.	2. místo
Filípec Tomáš	5. tř.	3. místo

Sálová kopaná III. kategorie — 4. 11. 2003

Stará Ves — celkem 7 účastníků — 2. místo

Miček, Petratur, Peter, Giňovský, Černík, Nytra, Kazík — 7. tř.

Sálová kopaná IV. kategorie — 13. 11. 2003

Stará Ves — celkem 7 účastníků — 2. místo

Šproch R., Šproch M., Velart Z., Velart M., Pištek, Holub, Stachura — 8. a 9. tř.

Florbal III. Kategorie — 1. 12. 2003 — Krmelín — okrskové kolo — 1. místo

Bujnošek, Majer, Ermis, Mífkovič, Divila, Kuběna, Filípec, Kahánek — 4. a 5. tř.

Florbal 2. stupeň — 9. 12. 2003 — Paskov — 2. místo

Miček, Šproch R., Šproch M., Velart Z., Velart M., Macášek, Holub, Stachura, Sokolov

Florbal — 22. 2. 2004 — Příbor — turnaj — 1. místo

Šplíchal, Krutil, Majer, Kahánek, Hubeňák, Koval — 5. a 6. tř.

Florbal — 26. 2. 2004 — turnaj — Orion Paskov

Bujnošek, Majer, Ermis, Mífkovič, Divila, Kuběna, Filípec, Kahánek, Dudek, Matula, Piskoř, Pustějovský — 4. a 5. tř.

Většina soutěží se konala mimo výuku. Děkuji všem učitelům, kteří se s žáky sou-
těží účastní.

Mgr. Alena Lérová, ředitelka školy

Školní rok 2004/2005 v Základní škole Leoše Janáčka Hukvaldy

Období školního vyučování ve škol-
ním roce 2004/2005 bude zahájeno **1.
září 2004 v 8.00 hod.** před budovou
školy. Vyučování v 1. pololetí bude
ukončeno **v pondělí 31. ledna 2005.**

Období školního vyučování ve druhém
pololetí bude ukončeno **ve čtvrtek 30.
června 2005.** Podzimní prázdniny při-
padnou **na středu 27. října a pátek 29.
října 2004.** Z organizačních důvodů
bude v tyto prázdniny uzavřena i mateř-
ská škola. Děkujeme rodičům za pocho-
pení. **Vánoční prázdniny** budou zaháje-
ny **ve čtvrtek 23. prosince 2004** a skončí
v neděli **2. ledna 2005.** Vyučování začne
v pondělí 3. ledna 2005. Jednodenní
pololetní prázdniny připadnou **na**

pátek 4. února 2005. Jarní prázdniny v délce jednoho týdne budou v okrese Frýdek-Místek od **7. února do 13. února 2005. Velikonoční prázdniny** připadnou na **čtvrtek 24. března a pátek 25. března 2005. Hlavní prázdniny** budou trvat od **pátku 1. července do středy 31. srpna 2005.**

Detailnější rozpis plánu práce a podrobné informace o průběhu vzdělávání ve školním roce 2004/2005 obdrží rodiče na schůzce v sále školy **ve čtvrtek 23. září 2004 v 16.00 hod. Zápis do 1. ročníku ZŠ LJ a mateřské školy** proběhne **ve čtvrtek 3. února 2005.**

Ve školním roce 2004/2005 budou pracovat ve škole tyto pedagogičtí pracovníci: Mgr. Alena Léвовá, Mgr. Květa Křenková, Mgr. Ludmila Štefková, Mgr.

Martin Křenek, Mgr. Vanda Perníčková, Mgr. Radoslav Jarošek, Mgr. Nataša Klečková, Mgr. Lenka Nevludová, Mgr. Kateřina Větrilová, Mgr. Marie Škvarová, Romana Pavlíková a Eduard Škvara. Dva posledně jmenovaní si doplňují vzdělání v magisterském studiu na Ostravské Univerzitě. Vychovatelkou školní družiny zůstává Andrea Tomšejová.

Vyučování bude probíhat dle vzdělávacího programu Základní škola, č. j. 16847/96-2 a v souladu s platnými legislativními předpisy pro základní vzdělávání. Vzdělávací programy, zákony, vyhlášky, metodické pokyny, kterými se musí škola řídit a další informace je možno najít na webových stránkách Ministerstva školství /www.msmt.cz/

Mgr. Alena Léвовá, ředitelka školy

Z farnosti

Rychaltice mají faráře

V neděli 8. srpna 2004 proběhla v rychaltickém kostele sv. Mikuláše menší slavnost. V úvodu mše sv. přivítal nového rychaltického faráře, P. Dariusze Jędrzejskeho, v krátkém vystoupení Petr Bujnoch.

Na konci mše sv. se jménem farníků rozloučila s dosavadním zastupujícím duchovním správcem P. Januszem Kiwakem zvláště srdečně Jaroslava Michnová. Vyzvedla zejména jeho obětavé působení ve farnosti za osm uplynulých měsíců, pozitivní vztah k farníkům i vzorné hospodaření, kdy se podařilo kostel nejen vybavit kvalitním rozhlasovým zařízením, ale také podstatně splatit dluhy farnosti. Delegace věřících pak

předala otci Januszovi na památku obraz Hukvald od Antonína Kroči, reprezentační knihu a další drobnosti.

Otec Dariusz Jędrzejski, Mgr., ThLic. se narodil 4. 5. 1974 v rodině horníka v blízkém polském městě Rybnik. Má jednu sestru. Nejdříve se vyučil v oboru elektrikář — silnoproud. Posléze vystudoval teologickou fakultu. Od 1. 9. 2003 získával první zkušenosti na našem území v Novém Bohumíně. Biskup F. V. Lobkowicz jej jmenoval od 1. 7. 2004 farářem rychaltickým. Otec Dariusz pokračuje v doktorandském studiu obor dogmatika na universitě v Opole.

Podle prvních reakcí se P. Dariuszovi v Rychalticích líbí. Aby jej v novém působení neopustil optimismus, nesklátila přemíra úkolů a našel zde dostatek potřebného pochopení, k tomu mu přeje pevné zdraví, hodně síly a Božího požehnání.

Petr Bujnoch

Charita Hukvaldy — otevřený dopis

Vážení spoluobčané,
dobrovolné sdružení Charita Hukvaldy Vás chce touto cestou informovat o využití finančních prostředků získaných při Tříkrálové sbírce právě od mnohých z Vás.

Zhruba třetina peněz jde na centrální orgán Charity, zejména na humanitární pomoc ve světě. Zbývající část byla použita na následující akce:

1. Příspěvek na projekt „Adopce na dálku“, který podporuje vzdělávání dětí na Ukrajině. V tomto roce to byla podpora pro dva žáky 5. třídy, jejichž rodiny mají v přepočtu průměrný měsíční příjem 400 až 750 Kč. Jmenují se Ingrid Valerijevna Beca (má 4 sourozence, otec nezaměstnaný, matka v domácnosti) a Vasil Vasilovič Gorničar (má 2 sestry, otec nezaměstnaný invalida, matka v domácnosti).

2. Příspěvek nadačnímu fondu Lumen Christi v Praze na podporu křesťanské knihovny pro nevidomé. Ta slouží potřebám zrakově postižených věřících v Česku tím, že jim ve zvukové podobě zpřístupňuje novinky křesťanských nakladatelství. Případným zájemcům o služby této knihovny zprostředkujeme kontakt.

3. Příspěvek Komunitě svaté Zdislavy, která se podílí na léčbě narkomanů v Žibřidicích v severních Čechách, kteří tam opravují faru a kostel — státem chráněnou památku zdevastovanou za minulého režimu.

Část prostředků ještě zbývá a chtěli bychom zaslat na konto Adventních koncertů uváděných v České televizi.

Vážení spoluobčané, chceme Vám za Vaše finanční dary ještě jednou poděkovat. Věříme, že když je konkretizováno jejich využití, budete stejně štědrí i při další Tříkrálových sbírkách.

Za Charitu Hukvaldy Agáta Krpcová

Minulost a přítomnost naší obce

Vznik zástavby — Dolní Sklenov

(pokračování)

Číslo 31 — objekt, u něhož byla kovárna, pocházel ze 16. století. Zda tam kovárna byla hned, se mi nepodařilo zatím zjistit. V roce 1726 se jako dědic uvádí Martin Hrček. Hrčkovi nemovitost vlastnili do roku 1880, kdy ji koupil František Rožnovský z Rychaltic. Rožnovští jsou na tomto čísle dosud. Nepodařilo se mi vypátrat, kdy kovárna zanikla. Domek prošel několika stavebními úpravami.

Číslo 32 — stavení bylo vybudováno na pozemku odštěpeném od čísla 31v roce 1763 Janem Kozou — jeho manželka Anna byla rozená Hrčková z čísla 31. Po nich jsou jako dědicové uváděni Jiří a Eva Novákoví. Od roku 1817 se jako spoluvlastník uvádí Josef Fajkus, za něhož se provdala Marie No-

váková. Pak se tam pravděpodobně přiznal František Hubeňák, protože je od roku 1899 zapsán jako majitel. Původní stavení bylo zbouráno a v roce 1938 postaveno nové. V 60. letech byly provedeny stavební úpravy, k původnímu půdorysu byla část přistavěna, objekt byl stavebně rozdělen na dvě popisná čísla — 32 a 33.

Číslo 33 — původní domek postavil na obecním pozemku v roce 1745 František Boháč. Rod Boháčových tam byl do roku 1870, kdy stavení koupil Václav Volný s manželkou Annou. Otevřeli tam obchod. V roce 1893 ho koupili Anežka a František Návratovi a v té době tam obchod zanikl. Další vlastníkem byl jejich syn Vojtěch s manželkou Bohumilou. Při povodni v roce 1966 byl domek velmi poškozen a musel být zbourán. Stavební pozemek se zahradou koupili vlastníci sousedního domu. Popisné číslo ze zbouraného domku bylo přeneseno na část tohoto sousedního domku vzniklou po stavebním rozdělení. Vlastnictví nového popisného čísla ještě dvakrát přešlo na nového majitele.

Číslo 34 — ke vzniku tohoto čísla popisného pan Mlčoch uvádí: „stavební parcela na obecním, roku 1767 Jiří, syn Ondřeje a Anny Větrilových ze statku č. 3, se oženil s Marií Michnovou a postavili domek s číslem 34. S dcerou Magdalenou Větrilovou se oženil Jiří Holub (syn z gruntu č. 18) a rokem 1802 stavení převzal. Když tento zemřel, připsáno vdově Magdaleně Holubové.“ Rod Holubových tam žil 100 let. V roce 1905 stavení koupil v dražbě Josef Tomančák, po něm ho zdědil syn Karel. V roce 1936 ho koupili Josef a Františka Matulovi, od nich pak v roce 1937 Štěpán Tomančák. Současný majitel je jeho potomkem.

Číslo 35 — k tomuto číslu popisnému, které patří mezi objekty existující již ve 13. století, patří mlýn. Od nepaměti prý tam byly také stoupy, kde se snad vyráběl stělný prach. Za dobu trvání mlýna se tam vystříдалo mnoho vlastníků — Prachařovi, Kabudovi, Novobilští, Matu-

lovi, Horákovi, Růžovi. V roce 1903 objekt vlastnila Kopřivnická záložna. Od ní ho koupil Maxmilián Uhlář, v roce 1912 Josef a Kristýna Šakrudovi, v roce 1912 František Bajer a Marie. V roce 1935 se novými vlastníky stali Josef a Anděla Ondříčkoví. Mlýn zvelebili, přestavěli. Byl funkční až do 60. let minulého století. Budova mlýna včetně zařízení je v majetku jednoho z dědiců a jeho péčí je dodnes zachováno. Představuje technickou památku. Obytné stavení vlastní druhý z dědiců.

Číslo 36 — stavení bylo vystavěno na obecním pozemku v roce 1755 Mikulášem Boháčem. V roce 1762 dostal chalupu věnem syn Václav a jeho manželka Kateřina, rozená Dřínová. Jejich dcera Magdalena se provdala za Valentina Jurečku. Jméno Jurečka se tam vyskytuje až do roku 1908, kdy se majiteli stali Alois Boháč a Anna, vdova po Janu Jurečkovi. Od roku 1952 domek vlastnili Arnošt Pělucha s manželkou Annou, rozená Boháčová. Před starým domkem byl v roce 1962 postaven dům nový, staré stavení bylo zbouráno.

Číslo 37 — obydlí bylo postaveno na obecním pozemku v roce 1754 Františkem Holubem. Do roku 1863, kdy domek koupil Josef Hubeňák, byli vlastníky potomci Františka Holuba. Od Josefa Hubeňáka koupil stavení František Volný a jeho rodina tam pobývala do roku 1909, kdy se majitelem stal Augustin Matula s manželkou Matyldou. Od jejich dědiců stavení v roce 1927 koupil Albín Lanča s manželkou Františkou. V roce 1967 byl postaven vedle původního domku rodinný domek nový, a číslo popisné bylo na novostavbu přeneseno. Současní vlastníci jsou dědicové.

Číslo 38 — zemědělská usedlost, která existovala již ve 13. století. V roce 1640 je uváděn jako dědic Matěj Ochraňa ze Staříče. Od roku 1724 se stává majitelem Ondřej Větril s manželkou Annou. Od této doby přecházel majetek do vlastnictví dědictvím. Pan Mlčoch uvádí, že po dobu nezletilosti Jana Větrila, který

se stal vlastníkem v roce 1827, statek spravoval Josef Kunz a prý se tam dlouho říkalo „do Kunza“. Rodině Větrilových patří usedlost dodnes.

Číslo 39 — stavení postavil na parcele od usedlosti čp. 38 Jiří Koza. Od roku 1818 se jako vlastník uvádí Josef Marek a Marie — ta po ovdovění prodala stavení Ferdinandu Böhnischovi, šafáři na Hukvaldech. Jeho žena Karolína byla rozená Marková. V roce 1906 je uváděn jako majitel Josef Marek a Františka. Ten před původním stavením postavil dům nový a otevřel v něm koloniální obchod. Novému stavení bylo dáno původní číslo. Staré stavení bylo ponecháno. Při domovní reorganizaci v roce 1939 mu bylo dáno čp. 81. Od Josefa Marka odkoupili oba objekty Jena a Josef Zátopkovi. V přední budově také provozovali obchod, a to až téměř do konce 50. let 20. století. Současní vlastníci jsou dědicové.

Číslo 40 — dřevěné stavení, které je zřejmě původní, postavil na pozemku koupeném od vlastníka nemovitosti čp. 38 Jan Holub. Jeho dcera Anna se provdala za Jiřího Jurečku. Jurečkovi tam pobývali až do roku 1852, kdy stavení koupil František Čajánek. Rodina Čajánkových dřevěnou vlastní dodnes. Není trvale obydlena.

Číslo 41 — jako výminek k číslu 16 ho postavil v roce 1792 Ignác Michna. V následující generaci přešel koupí do majetku Jiřího Kuběny, od něj ho v roce 1830 koupil Bartoloměj Červenka, v roce 1848 Josef Boháč. Pak se ještě vystřídal další vlastníci — Matulovi, potom Kalusovi. Jejich dcera se provdala za Emila Vyvala. Potomci rodiny Vyvalových patří domek dodnes.

Číslo 42 — stavení bylo postaveno v roce 1792 jako obecní chudobinec. V 50. letech 20. století ho koupili manželé Zelinkovi. Současný vlastník je jejich příbuzný.

Číslo 43 — původní stavení postavil v roce 1767 Jan Mikenda, který pocházel z čp. 13. Stavení zaniklo a v roce 1823

bylo vystavěno znovu Janem Bajerem. V roce 1832 ho koupil Valentin Hoffmann, od něj v roce 1849 František Smolík. V roce 1897 domek koupila Barbora Mičanová, v roce 1898 Josef Matula. V roce 1934 připadl v dražbě Spořitelně v Místku, od ní ho odkoupili Ludvík a Viktorie Volných. Potomkům rodiny Volných patří domek dosud.

Číslo 44 — bylo postaveno na parcele od čísla 14 v roce 1820, pan Mlčoch neuvádí jméno stavebníka. V roce 1829 ho koupil František Mališ, v roce 1897 Julie Vantuchová a o rok později Marie Piskořová. Od potomků rodiny Piskořových ho v 90. letech minulého století koupili soušní majitelé. Domek není trvale obydlen.

Číslo 45 — bylo postaveno jako výminek k fojstvi na pozemku k této nemovitosti patřícím. Vybudoval ho Josef MonSPORT, který se oženil s vdovou po fojtu Janu Markovi a po dobu nezletilosti jeho syna Jana fojtoval. V roce 1892 stavení koupil František Čajánek, i další vlastníci ho nabyli kupem. V roce 1896 byl objekt vydražen Melicharem Volným. Později byl ve vlastnictví dalších osob. Poslednímu vlastníku — manželům Hviždovým — bylo vydáno rozhodnutí o demolici v roce 1973, stavení bylo zbouráno a číslo popisné přiděleno nové vybudované myslivecké chatě u Ondřejnice na pozemku Ludvíka Junga. Na místě původního čísla 45 bylo vystavěno stavení s číslem 121.

OMLUVA

V čísle 2/2004 Hukvaldského občasníku jsem u čísla popisného Hukvaldy 156 nesprávně uvedla jména prvních vlastníků, kteří dům vystavěli. Nebyli to manželé Antonín a Štěpánka Drlíkovi, nýbrž ing. Lubomír Drlík s manželkou Dagmar.

Omlouvám se manželům ing. Lubomíru a Dagmar Drlíkovým za chybný údaj i za to, že chyba nebyla uvedena na pravou míru již v čísle 3/2004, jak bylo dohodnuto.

Karla Klečková

Otevření pamětní světničky Leoše Janáčka

Slavnost se konala v sobotu 3. července — v den 150. výročí narození Mistra.

Moderátor Pavel Handl přivítal hosty: hejtmana Moravskoslezského kraje Evžena Tošenovského, paní dr. Alenu Němcovou z Nadace Leoše Janáčka Brno, zástupce Fondu Janáčkovy Hukvaldy, dále pak pana docenta Ivana Měrku, ředitele Domu umění Ostrava pana Mgr. Beránka a také další milé návštěvníky, kteří při této příležitosti na Hukvaldy opět zavítali. Byl to pan David Sulkin z Londýnské národní opery, který v prvních ročnících festivalu režíroval Janáčkovu Lišku Bystroušku, Archu Noemovu Benjamina Brittena, Brundibára Hanse Krásky. Dalším hostem byl pan John Hinze z firmy British Gas, která se sponzorsky podílela na organizaci prvního ročníku festivalu.

Moderátor uvítal i ostatní přítomné a pak uvedl vystoupení mladého cimbálisty Davida Skály. Palíčky v jeho rukou rozezněly struny cimbálu právě hudbou Leoše Janáčka.

Starosta Hukvald Petr Sobotík krátce zhodnotil společné úsilí těch, kteří se podíleli na realizaci úpravy rodné školy našeho slavného rodáka — ať to byly opravy střechy a fasády v první fázi, která proběhla již v roce 2002, nebo vnitřní úpravy v přízemí budovy, jejichž výsledkem bylo zřízení památné světničky Leoše Janáčka i malé galerie. Starosta všem poděkoval za pomoc a zdůraznil, že bez ní by se několikaletý záměr zprístupnit rodný Janáčkův dům veřejnosti nepodařil.

Paní dr. Němcová ve svém vystoupení připomenula Janáčkovu rodinu na Hukvaldech, dětství samotného Mistra i jeho další životní osudy, včetně jeho návratů na Hukvaldy a pobytů v rodné obci. Ocenila zásluhy pana docenta

Měrky i hukvaldského starosty Petra Sobotíka na propagaci Janáčka a oběma předala pamětní medaile. Petru Sobotíkovi se dostalo uznání i od hejtmana Moravskoslezského kraje Evžena Tošenovského.

Foto: Stanislav Fojtík

Účastníci tohoto slavnostního aktu se shromáždili v galerii, kde byly vystaveny obrazy Janáčкова velkého obdivovatele akademického malíře Jana Václava Sládka, rovněž hukvaldského rodáka. To uvedl ředitel Domu umění Ostrava pan Petr Beránek. Zároveň připomenul, že

v další místnosti je možno shlédnout díla našeho žijícího slavného rodáka, akademického malíře Antonína Kroči.

Pásku k pamětní světničce přestříhli společně paní dr. Němcová a hukvaldský starosta. Pak se návštěvníci mohli v této místnosti podívat na dokumenty

o Leoši Janáčkovi, prohlédnout si obrazy obou malířů, potom pobesedovat u skleničky vína a výborných koláčků.

Závěr patřil položení kytice na hrob Janáčkových rodičů na hukvaldském hřbitově.

Karla Klečková

Kultura

Laši a Lašsko po sto letech II. Leoš Janáček a Lašsko (a jak to vlastně bylo s tím Laškem)

Lašský paradox aneb Lašsko bez Lachů?

„Kraj krásný, lid tichý; nářečí měkké, jak by máslo krájel.

František Bartoš pravil: „Nemít český národ již spisovné řeči, laštinu bych na ni povýšil!“ Na paměť té letní teplé noci, klenby hvězdnaté nad ní, bublání Ondřejnice podobné třepotu milostnému, ... *na chválu rodného kraje, mojego Laška*, [prol. J. K.] půjde partitura [Lašských tanců] plná mihavých notiček, plná laškovných nápevků, švitořivých i zamyšlených, do světa. Ať rozsévá veselí a kouzlí na tvářích úsměv.“

Z fejetonu Leoše Janáčka, *Moje Lašsko* (Hukvaldy, 22. května 1928)

„Když jsme vítali Janáčka před koncertem, šel středom obecnstva a šeptal mi do ucha: „*Takhle se vítá president a ne takový Valach, jako jsem já.*“ [prol. J. K.]

Z dopisu Antonína Prstky Bohumíru Jaroňkovi (14. července 1926) o provedení slavnostního koncertu v Kopřivnici u příležitosti oslav, spojených s odhalením pamětní desky na Janáčkově rodném domě na Hukvaldech.

Uvedené citace, spadající do nepřilíh od sebe vzdáleného časového období, předurčují vlastně téma této statí. Janáček, považující se paradoxně za Valacha — „*Ja sem Valach. Ja patřím tež do toho valašského rodu*“, prohlásí jako návštěvník Valašského roku v Rožnově roku 1925 — pje chválu na svůj rodný kraj — *Lašsko*. Koneckonců napsal původně Valašské tance (orchestraci prvních Valašských tanců provedl Janáček v letech 1889—1890) a nikoliv Lašské. Avšak již

ve studii Tance valašské a lašské (3. ledna 1891) Janáček tance rozlišuje. Proč tomu tak bylo? „Nemohu s Vámi tedy sdělit radost“, píše Janáček v citované studii, „když jsem **pouhou náhodou**, ve valašské dědině [Kozlovicích], dosud málo tčnuté moderním duchem, seznal jednak ušlechtilé a původní, jednak rázovité pohyby neznámých mi dosud tanců. Několik vzácných lašských tanců starodávných zahrál mi cimbalista starý Jan Myška z Petřvaldu na svém

malém nástroji... Těžko se jich navzpomínal... Však s neodolatelnou silou draly se ty staré jadrné nápěvy z paměti starochovy, když jí přispěla spanilomyslná pí Junková.“ Však také Janáček paní Marii Jungové, manželce hukvaldského velkostatkáře Josefa Junga, která z Petřvaldu pocházela, první vydání svých dvou Valašských tanců (1890) věnoval.

Předpokládali bychom, že zde o názvu „valašský — lašský“ nerozhodoval snad rozdílný typ tance, nýbrž pouze místo, kde byly tance zapsány. „Písne i tance lidové má [Osada „Pod Hukvaldy“] společně s celou krajinou od Frenštátu — Tiché až za Místek.“, píše Janáček později (1898). Takže valašské Kozlovice a lašský Petřvald. Avšak v žádosti o podporu na studium národních tanců České akademii věd a umění v Praze (17. listopadu 1891) Janáček píše: „Vždyť cimbalisté, jež jsem poznal na *Valašsku* [prol. J. K.], jsou staří lidé (Myška z Petřvaldu kolem šedesáti let, Mikeska v Košatce kolem sedmdesáti let)“. Petřvald a Košatku, proti všemu očekávání, umísťuje Janáček na Valaško. Jaroslav Vogel ve své znamenité janáčkovské monografii (1963) soudí, že důvod, proč byly tance Janáčkem původně pojmenovány „Valašské“ a nikoliv „Lašské“, spočívá v tom, že Janáček zprvu počítal Hukvaldsko ještě k horské oblasti Valaška. S tím je možno souhlasit, dodejme však, že název Laško tehdy, tzn. v osmdesátých a počátkem devadesátých let 19. století, ještě neexistoval. Prostě ještě nebyl vytvořen. Proto ty rozpaky, a nejen Janáčkovy, v užívání termínu „valašský — lašský“. Ještě se o tom zmíníme. Velikým vzorem v Janáčkově folkloristickém období, kdy byl Janáček, slovy Miloše Štědrně, folklórem a lidovou hudbou doslova posedlý, mu byl František Bartoš: „Valašské tance jsem nechal“ — píše později Bartoš Janáčkovi v souvislosti s jejich připravovanou velikou sbírkou Národní písně moravské v nově nasbírané (1901) — „třebas

jsou stejné se slovenskými. „Valašské znamená, že se tancují a byly sebrány na Valaších, nic jiného.“ Janáček postupuje obdobně, v označení „valašský-lašský“ však vůbec není důsledný, názvy tanců podle okamžité potřeby několi-krát mění. Tento fakt tolik nepřekvapuje, uvědomíme-li si zatímni neexistenci názvu oblasti — Laška. Na Lašské (z původních Valašských) přejmenoval některé tance už roku 1893, avšak čas definitivní změny — jak říká Jarmila Procházková — nastal teprve po dlouhých třiceti letech: „*Lašské* tance je titul, který Janáček uvádí jako oficiální od r. 1924 pro soubor šesti tanců lašské provenience [Starodávny I, Požehnaný, Dymák, Starodávny II, Čeladenský a Pilky], které pochází z původního souboru osmi tanců Valašských.“ Partitura orchestrální úpravy Lašských tanců pak byla vydána v Hudební matici Umělecké besedy v Praze až roku 1928, spolu s Janáčkovou předmluvou (též fejetonem v Lidových novinách) *Moje Laško*, z níž jsme část ocitovali. Konec dvacátých let však u Janáčka probíhá již ve znamení avantgardy a vrcholných uměleckých výbojů, takže spolu s Milošem Štědrněm řekněme, že „v jejich kontextu se jeví Lašské tance přímo idylicky jako krásná pozdní juvenilie...“

Ještě jednou „U Harabiša“ (Žofka Havlová, *genius loci*)

Janáček, ponechávající si v mluvě po celý svůj život krátký, „lašský přízvu“ (*jen krátce panove*), prováděl koncem osmdesátých let své první sběry lidových písní, tanců i instrumentální hudby mimo jiné v Kozlovicích — valašské obci sousedící s Hukvaldy, „první obci lašskou“, jak se sám vyjádřil, „na rozhraní valaško — lašském.“ Před prázdninami roku 1888 se Janáček vzdává funkce dirigenta v Besedě brněnské, a tak o prázdninách, z podnětu dialektologa Františka Bartoše (vyučuje

s ním od roku 1886 na českém gymnáziu na Starém Brně), věnuje se už plně sběru. Týká-li se Kozlovic, svědčí pro rok 1888, spíše než v literatuře častěji uváděný rok 1885, kromě jiného skutečnost, na kterou poukázal kozlovický vlastivědný pracovník Jan Boháč*), že syn Janáčkova strýce Vincence, Janáčkův bratranec Arnošt, učil ve školním roce 1887—1888 právě v Kozlovicích a mohl tudíž Janáčka na ně upozornit. Především na hospůdku „U Harabiša“ č. p. 134 pod kopcem Hradisko v osadě Rybí: „Hajného dcerka Žofka Havlová, ta prý zná písní! A hraje i na harmoniku... Tak mi hlásali, když jsem o prázdninách r. 1888 navštívil svou rodnou vísku. Zdráhala se, zapírala: ale konečně přece nám zahrála, a když mnohé tóny „nevešly do harmoniky“, tož nám píseň takovou zazpívala. „Co to hrajete?“ „To jsou „pilký“; to zase „požehnaný“, to „zeman“, „mám já pěknou zahrádku“, „troják“, „kyjový“, „kohut“, „kovář“ atd. *Hledal jsem toliko písně, ale našel jsem mnohem více* „[prol. J. K.], přiznává Janáček v již citované studii Tance valašské a lašské (1891). A na jiném místě: „Sbíráám a studuji národní tance na Moravě již po tři léta“, informuje Janáček a uvádí výčet dosud poznaných sběratelských lokalit z okolí Hukvald: Čeladnou, Kunčice, Tichou, Mniší, Sklenov, Rychaltice a Kozlovice. Ve Větrkovických zapisuje písně zpěváka Matuly („Z pasek“), v Mniší Josefa Křístka, v Petřvaldu hru cimbalisty Jana Myšky, v Kunčicích p. Ondřejníkem zaznamenává cimbálovou hru Františka Klepáče.

V Kozlovicích naproti hospůdky U Harabiša — Jan Harabiš ji měl pronajatou v letech 1884—1889 — bydlela dcera hajného Jana Havla, harmonikářka, zpěvačka a tanečnice Žofka Havlová (1864—1909), známá i z Janáčkova fejtonu Moje Laško. Jejím prostřednictvím se Janáček seznámil s písněmi a tanci, které poprvé nazval „valašské“.

V Kozlovicích, v hostinci U Harabiša — jak vzpomíná na tu dobu pozdější Janáčkův přítel i spolupracovník, učitel na obecné škole v Hukvaldech v letech 1888—1900 Eduard Vaculík — „tam vzkličilo símě Janáčkovy slávy a velikosti.“ Ve Vaculíkových vzpomínkách, sepsaných roku 1929 Františkem Kratochvílem, jmenovaná hudebně nadaná Žofka Havlová vzala si později svého šohaje, jímž byl Benedikt Brázda, sedlák na Hukvaldech. Svatbu měli 4. února 1890. A v roce 1890 si zmíněnou hospodu po Janu Harabišovi najal Eduard Klečka a po něm roku 1892 František Kalmus. Konečně roku 1894 byla hospoda zrušena a zřízena zde hájenka. Prvním hajným zde byl mladší bratr Žofky Havlové, Jan Havel. Jan Harabiš si pronajal další hospodu v Měrkovicích — bývalý panský dvůr, dodnes fungující pohostinství „Ve Dvoře“. Pobyl tam do roku 1894, kdy si tuto hospodu najal Cyril Konečný. I tam (tedy ke stejnému Harabišovi) podle svědectví pamětníků Janáček docházel, zapisoval tam cimbálovou muziku bratří Válků z Kunčic a písně a tance kozlovských tanečnic a tanečníků. Výzkum valašských tanců v Kozlovicích pak měl rozhodující vliv na účast Kozlovic na Národopisné výstavě československé (1895), kdy Janáček, který byl tehdy jedním z aktivních organizátorů v sekci národopisné a hudební, vybral z Valašska pro tuto jedinečnou událost právě Vsetín a Kozlovice.

Podle toho, co jsme uvedli výše, Janáčkův kontakt s Žofkou Havlovou by spadal do let 1888 a patrně 1889. Její životní osud je poznamenán tragikou, jak o tom psal hukvaldský rodák, synovec dnes již legendárního Janáčkova hostitele Vincence Sládka („Sládečka“), malíř Jan Václav Sládek ve svých Hukvaldských miniaturách (1979). Žofčino manželství s Benediktem Brázdou šťastné nebylo, její hudební mladistvý věk svatbou skončil. Záhy onemocněla tuberkulózou (*Osud je slepý, neúprosný*).

Z cesty mu nikdo neuteče) a po dlouhých, úmorných letech ve starostech o početnou rodinu a s bolestí v prsou na podzim roku 1909 předčasně umírá. Odpočívá na rychaltickém hřbitově.

„Důvěrníci lašského kraje“ — Lach jako politikum

Po pražské Všeobecné zemské jubilejní výstavě roku 1891 nastalo období krajinských výstav, pořádaných ve všech větších městech na Moravě a zamýšlených jako příprava na Národopisnou výstavu československou (1895). Tak v časopise Ostravice (vycházel v Mor. Ostravě) nás nejmenovaný pisatel zpravuje o Frenštátské výstavce *valašské*, zahájené ve Frenštátě 13. srpna 1893. Hned poté ale dodává: vlastně „lašské“, protože lid v okolí Frenštátu mluví nářečím lašským. Kroj a různé jiné zvyky však mají ráz valašský, proto byla národopisná a průmyslová výstavka nazvána *valašskou*. O *Lašsku* se citovaný časopis, jehož podtitul zněl Týdeník ku hájení zájmů české národnosti na Ostravici, zmiňuje teprve v dubnu 1894, a to v souvislosti s připravovanou schůzí tzv. důvěrníků z Laška v Mor. Ostravě, která se bude zabývat „poměry našimi na obou březích Ostravice“.

To jsou oni, nám již známí „*důvěrníci lašského kraje*“ v čele s poslancem Věnceslavem Hrubým, o jejichž politickém využití (či zneužití?) pojmů Lach — lašský jsme se již zmínili v první části a tento jev jsme nazvali „druhý život“ názvu Lach. Rozumíme tím přenesení pojmů s významem původně dialektologickým a lidopisným do jiné roviny, na pole národnostních a mocenských sporů na Těšínsku a v přilehlé pomezí části Moravy. Je třeba se zmínit, že zdejší národní hnutí začínalo svízelně, opožděně a v důsledku existence tří etnicko — jazykových skupin — Čechů, Poláků a Němců, včetně dalších nepříznivých aspektů jako např. faktu pomezí oblasti, různosti náboženského vy-

znání (evangelíci na Těšínsku), preference Němců v rámci rakouské monarchie atd. — v podstatě přerůstalo až do 20. století. Až do počátku devadesátých let 19. století nestála obě hnutí — české a polské — proti sobě, ba naopak, úzce spolupracovala, a jejich společným protivníkem byla německá nacionální buržoazie, která se snažila obě národní hnutí potlačit v rámci boje proti panslavismu. Počátek devadesátých let však znamená obrat — němečtí nacionalisté staví obě národní hnutí proti sobě — *objevují se příznaky rodícího se šerského polského konfliktu*, který vyvrcholil počátkem 20. století. Ale už dříve, někdy v letech osmdesátých, jakmile začal do Slezska pronikat duch českého národního hnutí, začali němečtí nacionalisté vymýšlet různé teorie, jimiž se snažili popřít historickou kontinuitu širšího Ostravska s českými zeměmi. Takzvaná kmenová teorie v podání německých nacionalistů měla rozbít tláhu k českému národnímu hnutí. Německá vlastivědná, historická i politická literatura v intencích „kmenové teorie“ dokazovala německý charakter Čech, Moravy i Slezska; hrstka Čechů prý počestila jazykově příbuzné, ne však totožné slovanské kmeny (s Čechy prý nemají nic společného) na Moravě a ve Slezsku: Horáky, Slováky, Hanáky, Valachy, Lachy, Vasrpoláky a Šlonzáky.

V devadesátých letech si nebezpečí národnostního útlaču vyvíjeného německou buržoazií začala uvědomovat buržoazie česká. Pražské Národní listy otiskovaly korespondenci z Moravské Ostravy a odsuzovaly německou hegemonii v českých městech. V té době také dochází na Těšínsku a širším Ostravsku vůbec ke zhoršení vztahů česko — polských. Pojmů „lašský lid“, „lašský kraj“ atp. bylo využíváno v širším měřítku k *politickým účelům*, ve prospěch „české věci“. Místní čeští politikové a kulturní pracovníci se podíleli na formulaci vlastních postojů, které pak byly

prohlašování za postoje zástupců lašského lidu. Tak například v květnu roku 1894 se v Moravské Ostravě konala výše zmíněná schůze „důvěrníků kraje lašského“, na niž byla vypracována tzv. *lašská rezoluce*, ve které zmínění politikové protestovali proti ignorování českého živilu na Těšínsku a vyjádřili pevné rozhodnutí, „že z příčin sebezachování musejí s nasazením všeho úsilí hájiti oblasti a rovného práva národnosti české na Těšínsku“. Věci se opět ujaly Národní listy, odmítly posuzování Lachů jako Poláků v letech 1893—1894 — dle soudobého polského tisku prý „Lachové ze tří čtvrtin jsou Poláky“ — a zároveň obvinění krajinské tzv. Lašské výstavy v Orlové (září 1894) z českých aspirací do budoucna. Česko — polský spor o Těšínsko pak vrcholil počátkem 20. století a pokračoval v období meziválečném. Roku 1920 byl spor o státní příslušnost Těšínského Slezska, tzv. těšínská otázka, řešen mezinárodní arbitráží (když pokusy o řešení plebiscitem selhaly) rozdělením bývalého Těšínského Slezska na část českou a polskou. Ve třicátých letech pak byl název Lach opětovně zatemněn a zkompromitován vystoupením básníka Ľudovíta Ľysohorského s jeho nešťastnou teorií „lašského národa“. Ľysohorský totiž prohlásil obyvatelstvo Slezska, Ostravska a Těšínska za zvláštní *národ* — za Lachy. Svým vystoupením, svou teorií „lašského národa“ básník strhl lavinu, kterou již nebylo možno zastavit. Je však třeba spravedlivě dodat, že tuto svou koncepci Ľysohorský nezamýšlel jako manifest nacionalismu, jak se domnívali jeho kritici, ale objektivně vzato byla tato koncepce velkou romantickou utopií, básnickou fikcí. Světoobčan Ľysohorský byl především básník, humanista a nikoliv politik. Nicméně názvu Lach a Lašsku vůbec jeho „lašský experiment“ dobrou službu neprokázal. K zatemnění pojmů Lach — Lašsko později vydatně přispěl i regionální badatel Joža Vochala opač-

ným extrémem, svými „národopisnými“ teoriemi o autochtonních „raně středověkých“ lašských kmenech v Podolí a v Povislí, přezívajících v nářečí až do současné doby, a vůbec svým pojetím tzv. národopisného Laška, čímž rozuměl země na východ a sever od Moravské brány, na sever od Karpat a na východ od Sudet. Neblahé dědictví těchto koncepcí, ve smyslu pejorativně chápaných pojmů Lach — Lašsko, pak v souvislosti s tzv. lašskými kmeny pokračovalo v polemikách v letech padesátých (*Laši nejsou žádný samostatný kmen nebo národ!*, *hřímalo z tehdejších polemik*) a přetrvalo vlastně až do dnešní doby. Dnes se upouští i od „lašských nářečí“ v dialektologii, tento termín je nahrazován výrazem „ostravská mluva“ se svými subtypy, jako např. frýdeckým, západoopavským, a okrajovými typy opavským, frenštátským atp.

Lašsko

Potíž s Laškem spočívá v tom, že bývá spojováno s názvem Valašsko, který se ovšem poprvé objevil již v 17. století. Činí tak tehdejší i současní autoři, kteří retrospektivně posouvají Lašsko do doby, kdy tento termín ještě neexistoval. V užívání názvu Lašsko i v jeho vymezení jako oblasti existují rozpaky i u současných autorů, stejně jako v případě označení „valašský-lašský“. *Lašsko*, které je u nás více známo pod jménem Ostravsko..., píše později například sběratel Vincenc Socha ve svých Lidových tancích na Lašsku (1948), a umísťuje ho do oblasti lašských nářečí (tedy včetně Frenštátska), vymezené F. Bartošem. Anebo: „Lašsko je vlastně zeměpisné i ethnograficky nepřesný název pro krajinu v severovýchodním cípu Moravy“, soudí Jaroslav Procházka v knize Lašské kořeny života i díla Leoše Janáčka (1948). A do třetice: „Lašsko je jen nehistorický, ničím nepodložený, Šemberou vymyšlený termín pro označení slezské oblasti...“, domnívá se do-

konce v padesátých letech Drahomír Šajtar (Radostná země 1952). Bylo to v době útoků proti tzv. lašským kmenům — teoriím o autochtonnosti Lachů, šířeným tehdy Jožou Vochalou a shrnutým v práci (kterou už kdysi jeden z autorů této stati nazval „monstrem“) Lachy. Jméno lidu, řeči a země národopisného Lašska (1955).

Týká-li se názvu oblasti *Lašsko*, rozhodně nevznikl tak, jak si představoval vynikající znalec slezských dějin, archivář a historik Ostravska a Těšínska Alois Adamus (1878—1964). Pojmenování kraje Laškem je správné, říká Adamus (Naše Slezsko 1924), odpovídá skutečně etnografickým poměrům a povaze kraje a „*je jistě starého původu*“. Pojmenování tohoto dostalo se kraji a lidu jej obývajícím Moravany z úvalu hornomoravského, kteří takto slovem Lach, Lašsko vystihli dobře v minulosti státní a národopisnou příslušnost kraje.“ Nuže, pojmenování kraje Laškem starého původu není. Je to název poměrně nový a nemohl být tudíž vytvořen Moravany, kteří jím údajně měli vyjádřit polskost Těšínska a přilehlých oblastí. Adamus byl polonofilsky zaměřen a pro své postoje byl dokonce za pomoci českých nacionalistů přinucen Ostravu opustit. Tak či onak, Adamusova hypotéza o „původní polskosti“ Lašska je mylná a nějakým způsobem souvisí s dnes již opuštěnou tzv. *lechickou teorií*, o které jsme se zmínili už v úvodu historické části, že tzv. Lechité tvořili kdysi kmenový celek, tzv. kmeny lechické. Někteří autoři — v padesátých letech dvacátého století např. zástupce polské slavistiky Jan Czekanowski ad. — dokonce hovoří o hypotetickém *lechickém státu* („*stát Lachů či Lechitů*“), který existoval zhruba dvě století a zhroutil se teprve na přelomu 8.—9. století, před vznikem piastovského Polska. Dnešní *Moravské Lašsko* (dříve lechické, obývané kmenem Lachů) by pak, podle Czekanowského, bylo reliktem z této doby. „Hovoříme

o Slovanech českých nebo lechických“, říká přední historik českého Slezska a severovýchodní Moravy Jaroslav Bakala, „přičemž implikujeme jednotný etnický charakter těm západoslovanským oblastem, které stmelil do celku teprve piastovský nebo přemyslovský stát.“ Vznik českého i polského národa podmiňují dvě podstatné skutečnosti: jednou z nich je, že základem obou národů byl *západoslovanský lid*, druhou asimilace původních kmenových jednotek v příslušném státním organismu. Kromě toho musíme vzít v úvahu, že Laši jako raně středověký kmen (etnikum) **nikdy neexistovali!**

Již Matouš Václavek ve zmíněném článku Laši a Lašsko (kolem 1906) píše o nejzazším koutě severovýchodní Moravy, „*jež se označuje obecným a — všimněme si — přijatým názvem Lašsko*.“ Stejně jako Bartoš — ten však název Lašsko ve svých pracích nepoužil, pouze název „na Laších“ — i Václavek upozorňuje *na vágnost hranic této oblasti a vůbec termínu Lach, neboť, na rozhraní řeči české a polské se etnografické hranice nedají přesně stanovit* — jméno Lach se vyskytuje i na Polské straně. Jména Lach — Lašsko jsou podle Václavka názvy kmenové — národopisné. Do obecného povědomí vstupoval název Lašsko jen velmi zvolna.

Tak roku 1894 ve Valašském Meziříčí vzniknuvší časopis Radhošť obdržel podtitul Politický čtrnáctideník ku hájení zájmů národnostních na Valašsku, Kravařsku a Lašsku. Po prolistování však s podivem zjistíme, že název Lašsko existuje pouze v záhlaví časopisu, který se věnuje víceméně problematice Valašska. V dalších letech se pak název Lašsko vyskytne v tomto časopise pouze sporadicky. Valaši tedy měli své Valašsko, Slezané své Slezsko – Opavské a Těšínské, takže v takovém Věstníku Matice Opavské (v čele s Vincencem Praskem) bychom zmínku o nějakém Lašsku sotva našli. Ale už roku 1903 básník

Čeněk Ostravický, ve své přednášce O Laších, přednesené v pražské Moravsko-slezské Besedě, hovoří o Lašsku tak samozřejmě, jako by tento název existoval nejméně sto let. Lid lašský, pátý kmen na Moravě, praví Ostravický, žije v okolí měst Příbora, Brušperka, Mor. Ostravy, Paskova, Místku, Frýdlantu, Frenštátu a Štramberku. Na celé východní a severní, pak na značné části severozápadní pohraniční čáře Opavska stýká se lašský lid moravský s lašským lidem slezským. Týká-li se Frenštátska, velická část obyvatelstva „jest lid lašský, ostatek pak Valaši.“ Tolik Čeněk Ostravický, který kromě toho upozorňuje na nebezpečí germanizace, zejména na moravském Lašsku, „kterého jest co nejvíce dbáti... a pak, uvědomělé, pevné Laško moravské mělo by dalekosáhlý vliv i na Laško slezské, které by z Moravy nejlepší posilu čerpalo, o Lachy moravské co nejvydatněji opřítí se mohlo.“

Do vědy byl termín Laško uveden ještě o něco později. Tak přední slavista Lubor Niederle v práci, podávající současný obraz Slovanů z roku 1909, Slovanský svět, umísťuje Laško na severovýchod Moravy dále do Slezska, na Opavsko a český pruh Těšínska. Jméno Laši nebylo užíváno mezi lidem obecně, říká Niederle, ale „*uvvedeno bylo a ujalo se ve vědě*.“ Roku 1914 (Stanovení národopisných oblastí Moravy) vymezuje Niederle Laško moravské a slezské, zahrnující okresy: Nový Jičín, Frenštát, Příbor, Místek, Frýdek, Ostravu, Bílovec, Klimkovice, Opavu a Vítkov (pokud jsou české). Z pohledu národopisce je tedy od dob Niederlových Laško dvojí: Moravské a Slezské. Richard Jeřábek (ve Slovníku české hudební kultury 1997) považuje za realističtější pojetí Laška jako „nevelké oblasti kolem Kopřivnice, Příbora, Frýdku a Místku, Ostravy, Frýdlantu nad Ostravicí a částečně i Štramberka a Frenštátu pod Radhoštěm na přechodu k Valašsku.“ Tolik v největší stručnosti.

V období kolem Národopisné výstavy československé (1895) a počátkem 20. století také vlivem národního spolkového hnutí dochází na Moravě k rozvoji regionálního názvosloví vůbec. Bylo oživováno — ať už na základě domácí tradice či osvětového a literárního vlivu — i regionální povědomí obyvatel. Spíše než ve vědomí nositelů z řad lidových vrstev existoval však název Lach spíše ve vědomí těch, kteří o něm psali, tedy kulturních pracovníků. Musíme ovšem vzít v úvahu i skutečnost, o které jsme už hovořili, že názvem Lach se samotní obyvatelé neoznačovali, pouze takto byli označováni svými sousedy, a v neposlední řadě hanlivý obsah tohoto názvu, ať už nabytý jakkoli. Neexistovalo-li povědomí jisté sounáležitosti, stěží mohl v lidovém prostředí vzniknout název oblasti. Ačkoli zprostředkovaně, přece jen se působením spolků, škol, osvěty atp. tyto pojmy v regionu nějakým způsobem ujaly. *Kdy se ale objevil název Laško poprvé?* Nám se ho doposad před rokem 1893 objevit nepodařilo. Leoš Janáček ve studii Osnovy hudební lidových tanců na Moravě, uveřejněné v Žíbrtově Českém lidu roku 1893, již termín Laško — v protikladu k Valašsku — užívá a uvádí do literatury. Netvrdíme, že tento název vytvořil samotný Janáček, nicméně vyloučeno to není. (Snad pod patronací Bartošovou?) V období příprav na Národopisnou výstavu československou přišel Janáček — jako jednatel a člen Národopisného hudebního odboru pro Moravu — do bližšího pracovního styku nejen se svými moravskými spolupracovníky Františkem Bartošem, Martinem Žemanem, Lucií Bakešovou ad., nýbrž také s vedoucími osobnostmi hlavního výstavního výboru v Praze, zejména s Otakarem Hostinským, Františkem Adolfem Šubertem, redaktorem Českého lidu Čeněkem Žíbrtem a dalšími, a měl tudíž o potřebách týkajících se národopisného rozdělení Moravy, regionálního ná-

zvoslolí atp. zcela jistě dobrý přehled. Víme, že také český název Kravařska byl vytvořen uměle — pochází od Aloise Vojtěcha Šembery: „Kravařsko však teprv já jsem si udělal; lid toho nezná“, píše roku 1859 Janu Lepařovi. Takže otázku „vzniku“ Lašska bude zapotřebí nadále zkoumat.

Leoš Janáček zajisté pocítoval nutnost odlišení i označení „lašské nářeční oblasti“, vymezené Františkem Bartošem, od Valaška: „Nejdůležitějším střediskem čistého slohu lidové hudby na Slovácku jest bez odporu městečko *Velká*. Místa podobné důležitosti nepoznal jsem dosud na Valašsku ani na Lašsku. Průmyslové závody, které zaplavily kraje při řece Lubíně a Ostravici, odpavily zároveň jak starobylou lidovou píseň, tak i tanec.“ Anebo dále: „Oba kmeny [valašský a lašský] 4) nejsou v stejném, abych tak řekl, údobí tanečním. Starodávňý na Valašsku a Lašsku vymírá...“ Prvním zněním citované studie je Janáčková stať Tance valašské a lašské z roku 1891. Tam se však název Lašsko ještě *nevyskytuje!* Tak jako „Valašské — Lašské tance“, tak i název Lašsko však neužívá Janáček důsledně. Koneckonců tance zůstanou hudebně stejné bez ohledu na název. Janáček tedy názvy patrně měnil podle okamžité potřeby, a to se týká i Lašska. Pro tance „Valašské — Lašské“ zvolil nakonec globální termín „Lašské“. Pokud se týká názvu oblasti, tak třeba ve sbírce Moravské písně milostné, kterou L. Janáček vydal spolu s filologem Pavlem Vášou a která vyšla až dva roky po Janáčkově smrti, není o Lašsku ani zmínka. Uvádí pouze písně Od Ostravy, Z Lubna ve Slezsku, Z Metylovic, Od Místku atp. Podobných případů, kdy Janáček na Lašsko jakoby „zapomněl“, existuje ovšem celá řada. Název Lašsko vlastně Janáček kodifikoval až několik měsíců před svou smrtí, fejtonem Moje Lašsko (květen 1928). Tímto fejtonem, uveřejněným v Lidových novinách, jsme svůj článek uvedli, a jím jej také ukončíme. Janáček jakoby

bezděky poruší svou zásadu „*neohlížím se nikdy dozadu, vždy jen vpřed*“, nostalgicky vzpomene hospůdku U Harabišů i Zofku Havlovou a všechny přátele, se kterými se tehdy setkal. (*Vás všech už není z té letní noci divokého reje... na paměť vám, kteří jste byli svědky té teplé noci a již věčně drímáte...*). S geniální intuicí tak Janáček, kromě svého nehybnoucího díla, zanechal kulturní veřejnosti odkaz — své *Lašsko*: „Kam vy, řeky zpěvného Lašska spějete?“, povzdechne si a my z té věty cítíme tichý smutek. (*Vše samo spěje jaksí k svému konci!*...). Nuže, odpovíme slovy lašského básníka Ondry Lysohorského: „Aj lašske řeky plynou do moře.“ A které to jsou, ty lašské řeky? „*Lubina z boku pásma radhoštského překotem padá do rokle. V Ondřejnici, když teče Měrkovicemi, tak tak že husy v ní se vykoupají. Vody Odry v Košatce jak by pro hloubku už jen stály. Ostravica je jak kalená ocel.*“ To jsou ty lašské řeky, to je ono Lašsko — Janáčkovy zpěvné, hudební Lašsko. A název Lach? Spočínal ve všeobjímající náruči Janáčkově, aby se po své předlouhé karpatské pouti rozplynul v jeho Lašsku.

A nenahmátl tímto náhodou Janáček onu „dimenzi slovanského pravěku“, jak o ní v článku Janáčkovy Hukvaldy a východ hovoří Jiří Fukač? Vzhledem k tomu, co jsme uvedli v první, historické části, sledující původ, výskyt a migrace starobylého názvu Lach, soudíme, že zcela určitě. Takže nakonec Lašsko bez Lachů? I tak se to dá říci. Bádání o Laších a Lašsku bude zcela jistě pokračovat, zatím však považujeme Lašsko spíše za *kulturní* než etnografickou oblast, jak se ostatně v poslední době děje. Ať už vytvořil název Lašsko kdokoli, na vznik Lašska jakožto kulturní oblasti je Janáčkův vliv jedinečný a zcela zásadní. Vždyť co by bylo po Lašsku, nebýt Leoše Janáčka?

PhDr. Josef Křenek, Karel Dohnal

*) Čerpáme zde z údajů ověřených Janem Boháčem a uveřejněných: Bakala Jaroslav, Boháč Jan, Tabásek Oldřich „700 let valašské obce Kozlovce“, 1994.

11. ročník Mezinárodního hudebního festivalu Janáčkovy Hukvaldy

Hvězdná noc 12. srpna. Dozrěl Janáčkův Zápisník zmizelého, lidé dlouho tleskali, těžko se opouští místa krásných zážitků. Festival skončil. Zbývá odvézt rekvizity, klavír, techniku... a zavzpomínat.

Slavnostní zahájení 26. června proběhlo důstojně, ze vzácných hostů jmenujme alespoň „naši“ paní Livii a hejtmana Tošenovského. Mistrovská flétna pana Bruderhanse za doprovodu cembala paní Silvie Georgievky pak otevřely plejádu festivalových produkcí. Večer divadelní lahůdka, ještě za přítomnosti paní Klausové, Jenůfa Pavla Palouše v provedení Těšínského divadla.

foto: Dr. Jiří Mařa

Její pastorkyňa v nastudování souboru NDM Ostrava o den později. Koncert Moravských učitelů, hukvaldská děcka v kompozici Pavla Helebrandy Jsme tady 10 let. Rusalka v provedení Moravského divadla Olomouc... výkony vodníka, víl, muzikantů v chladném večeru, kdy řada diváku prochládlá odešla po

foto: Dr. Jiří Mařa

foto: Saša Litov

druhém dějství... a nakonec, ten ohromný kouzelný měsíc, který vyšel při závěrečném potlesku....Úžasné provedení Zelenkových Lamentací a Janáčkovy Glagolské mše, v režii pánů Golata a Racka.

Ani ctitelé baletu nepřišli zkrátka, A Drop of Rain, Carmina Burana Jihočeského divadla. Druhá Carmina, tentokrát v amfiteátru obory, zahráná v celém prostoru, i mezi diváky, zakončená velkolepým ohňostrojem.

Varhanní koncert v hukvaldském kostele, vystoupení souborů Camerata Moravia, Afflatus Quintet, Ensemble Martinů, snad trochu málo jazzové Jazzové inspirace, violový recitál, v jehož průběhu violistka nonšalantně přečkala hlučné kroužení aeroplánu a klavíristka

kroužení vosy ve vlastním dekoltu... nezapomenutelný koncert Ivy Bittové a Barbary M. Willy, a naprosto jedinečná atmosféra závěrečného koncertu.

I počasí si letos zahrálo. Začalo tím, že překazilo festivalový prolog, představení Snu noci svatojánské, které loni znamenalo rekordní návštěvu v hradní motě. První z nich, 19. června, znemožnil silný déšť. Ten sice přesně podle předpokladů meteorologů z Mošnova ve 20.30 přestal, ale ve 20.33 začal už opravdový „luchanec“, ukázková průtrž mračen. Nezbylo, než zástupu natěše-

ných diváků vrátit vstupné, a představení odložit na září. Druhá inscenace Snu se odehrála pro jistotu v Sále Leoše Janáčka. I v dalším průběhu festivalu často pršelo, ale skoro vždy přestalo ještě včas, aby na představení a koncerty byl čistý vzduch, a kouzelné západy slunka.

To vše byl 11. ročník Mezinárodního hudebního festivalu Janáčkovy Hukvaldy. Díky všem, kdo se na jeho přípravě i realizaci podíleli, díky autorům i interpretům, díky vděčným divákům.

Festival skončil, festival začíná...

Saša Litov, správce hradu Hukvaldy

Krajina — fotografie Vítězslava Jurečky

(refektář muzea v Příboře, převzato z informace pro návštěvníky výstavy zpracované příborským místostarostou panem ing. Bedřichem Turkem)

Tématem této výstavy je fotografie, respektive krajina na fotografii, a to prostředí nedaleké přírody hukvaldské obory a krajiny Poodří. I když je od sebe dělí pouze asi 15 km, jsou to krajiny, jejich rostlinstvo a živočišné, zcela odlišné. Hukvaldskou oboru tvoří listnatý

les s působivým kouzlem na jaře kvetoucích a na podzim všemi barvami zářících kaštanů. Naopak Poodří — jak říkají odborníci — je jiným biotopem. Je to svět zrcadlicích se hladin rybníků tu a tam posetých lekníny či kotvicemi a lemovaných rákosím, meandrů a slepých ramen Odry, rostou tam jiné stromy a žije tam naprosto jiné ptactvo — vodní ptactvo čápů, volavek, racků, různých druhů divokých kachen a další.

Oba tyto přírodní světy přibližuje prostřednictvím umělecké fotografie výstava našeho občana Vítězslava Jurečky. Tam se setkáme s krásnými náměty a zvláštními technikami zpracování. Při prvním pohledu působí barevné fotografie jako malba a ty hnědobílé jako umělecká kresba. Je to však výsledek dvou odlišných technik. Ty barevné vznikají jako zvětšeniny z velkých diapozitivů, a ty hnědě tónované pak velmi pracným postupem starých mistrů, který je odborníky nazýván Eberhardův postup s vícenásobnou filtrací. Celý proces probíhá v temné komoře klasickým způsobem bez jakéhokoli zásahu moderní technologie a výsledné fotografie tak získávají své neopakovatelné kouzlo. Povrch krytý na vakuovém lise speciální fólií s různým dezénem nejen že obraz chrání místo skla, ale dává mu i hloubku. Na výstavě tak můžete shlédnout takovou raritu vznikající po desítky hodin tvůrčí práce v temné komoře. Pracnou technikou hnědé grafiky se zabývá jen velmi málo fotografů.

Příborský místostarosta také vyzvedl spojující prvky Příbora, kde se výstava koná, a Hukvaldy, kde pan Jurečka bydlí. Nejstarší paralelou jsou Huckleswage nové — od nich pochází první zmínka o Příboře, jsou staviteli hukvaldského hradu. Druhým spojujícím prvkem je osobnost hukvaldského rodáka Leoše Janáčka, jehož matka, Amálie Grulichová, pocházela z Příbora, otec Leoše Janáčka, Jiří Janáček, pocházel z Albrechtic — což je kraj Poodří. Hukvald-

ská obora je místem častých návštěv také příborských občanů. Nezanedbatelné je i to, že Vítězslav Jurečka získal své zkušenosti z fotografování v příborském fotoklubu. Jako patnáctiletý přihlásil do soutěže svých několik prací a již napoprvé získal jednu z cen. Vystupoval propagační výtvarnictví a fotografování se věnuje jednak jako reklamní fotograf, ale zejména jako tvůrce v oblasti volné tvorby.

Výstava v refektáři příborského muzea byla zahájena 29. června a potrvá do 19. září. Navštívit ji můžete — v úterý a ve čtvrtek v době od 8 do 12 a od 13 do 16 hod., — v neděli od 9 do 12 hod.

Určitě se zajděte podívat.

Karla Klečková

Malý rozhovor

O některých skutečnostech jsme se zmínili v předchozím článku, přesto by naše čtenáře ještě mnoho věcí zajímalo. Dovolte proto několik otázek:

Vy jste začínal jako chlapec, kdo vás zasvětil do prvních tajů fotografování? Jakým fotoaparátem jste pořizoval první fotografie?

Díky velké zálibě mého strýce bylo cvakání uzávěrky fotoaparátu častým zvukem už od mého dětství a temnou komoru jsem poznal daleko dříve než školní lavice. Vzpomínám si na své první obrázky z otcovy zrcadlovky Reflektu, na kterých byl můj malý pejsek. To mi bylo asi 12.

Co bylo potom?

Samozřejmě to byl fotokroužek ve škole na Hukvaldech, první samostatné pokusy, pak vlastní fotokomora a Praktica s bleskem. Fotky mě fakt bavily a díky nim jsem šel na výtvarnou školu. Profesionální základ jsem získal v nově otev-

řeném Biocelu, kde bylo skvělé technické zázemí a dostatek prostoru pro hledání nových zkušeností. V roce 1990 jsem se osamostatnil.

Kde a kdy jste se seznámil s technikou, které se ve fotografii věnujete?

Fotografie nemusí být jen věrný otisk světla. Už mnoho autorů přede mnou se snažilo své snímky udělat zajímavější. Vznikla celá řada nahodilých efektů i zdoluhavých postupů. Mě nejvíce oslovila více násobná filtrace detailů, kterou jsem si trochu upravil. Za pomoci listových filmů vyvolávaných na skleněné desce vznikají obrázky blížící se spíše grafice, kde odpadá šedá, samotný obraz tvoří provzdušněné ostré body.

Fotografujete zejména přírodu, vaše fotografie jsou velmi pozoruhodné svými náměty. Svědčí to velké lásce k přírodě. Přibližte prosím našim čtenářům, co z přírody máte nejraději, dále se to tak řící?

Samozeřejmě jsou to stromy. Já měl to štěstí, že jsem byl od 10 let „uvězněn“ v družině, která byla od obory vzdálena jen přes cestu. A časté vycházky do tohoto přírodního chrámu zanechají své stopy. I po desítkách let potkávám nová krásná místa i místa dobře známá, ale pokaždé jiná. Stačí trochu mlhy, a jste v jiném světě, kde čas běží mnohem pomaleji. Vnímáte dech starých stromů a snažíte se zachytit jedinečnost vzácných chvil.

Asi hodně Vašich prací je věnováno hukvaldské krajině a také oboře — fotografujete místa, která mnohdy zůstávají návštěvníkům skryta a mohou je vidět právě na vašich obrazech. Před několika roky jste s expedicí Blue World potápěčského klubu Meduza z Valašského Meziříčí měl možnost fotografovat i pod vodou. Také jste navštívil Kavkaz, kde jste rovněž fotografoval. Povězte nám o nejsilnějších zážitcích z těchto výprav.

At jste vysoko v horách, kde vidíte jen nekonečné štíty nebo desítky metrů pod mořskou hlubinou, cítíte ohromnou pokoru před mohutností přírody.

Prozradte našim čtenářům, co byste chtěl svým fotoaparátem zachytit. Určitě máte mnoho tvůrčích plánů.

Dají se udělat krásné fotky kdekoli v světě, ale nejlepší budou asi tam, kde to dobře znáte. Spousta lidí ani netuší, jak velké bohatství jsme zdědili a jak blízko ho máme. A také jak snadno o ně můžeme přijít. Určitě bych chtěl udělat ještě pár výstav a přenést stromy do vašich domovů.

Věřím, že Vaši výstavu uvidíme co nejdříve i u nás na Hukvaldech.

Za redakční radu Hukvaldského občasníku přeji pevné zdraví, elán a samozřejmě mnoho dalších úspěchů. Děkuji za rozhovor.

Karla Klečková

Sport

IX. středoevropské fotbalové hry

Ve dnech 4.—5. července proběhl na fotbalovém hřišti TJ Sokol Hukvaldy již IX. ročník Středoevropských fotbalových her za účasti družebních měst a obcí:

- FK Nepomuk
- Sokol Křimice
- MFK Strojár Krupina (SR)
- Klub sportowy Wisla (Polsko)
- Anykščiai (Litva)
- TJ Sokol Hukvaldy

Hlavní garant, obec Hukvaldy, ve spolupráci se ZŠ Leoše Janáčka a TJ Sokolem Hukvaldy odvedl v přípravném období velmi dobrou práci, takže mužstva

i doprovodné delegace přijížděly do příjemného a na možnosti jednotlivých organizací upraveného prostředí. Propozice turnaje byly jasné. Hraje se ve dvou skupinách každý s každým a podle umístění ve skupině pak o celkové umístění v turnaji. Pouze vítězství ve skupině zajišťuje boj o nádherný putovní pohár. A právě letošní ročník turnaje byl pikantní v tom, že v případě vítězství mužstva z Krupiny by bylo již třetím, a tím by se stalo trvalým vlastníkem tohoto poháru. Ovšem na vítězství samozřejmě pomýšlela všechna mužstva, zejména pak domácí. Ti chtěli napravit před domácími fanoušky ne zrovna příznivý dojem z právě ukončené soutěže okresního přeboru.

Jedním z hlavních předpokladů dobrého výsledku je rozlosování. To proběhlo ve společenském sále ZŠ, kde přítomné přivítal ředitel turnaje pan starosta Sobotík. Díky obratné ruce slečny Brunclíkové se podařilo to hlavní. Vyhnot se patrně nejsilnějšímu soupeři — Krupině. Takže rozlosování dopadlo takto:

Skupina A:	skupina B:
— FK Nepomuk	— TJ Sokol Hukvaldy
— MFK Krupina	— Anikšćiai
— KS Wisla	— Sokol Křimice

První hrací den:

Jako na každém významném turnaji i na tomto zahajovali domácí. Po slavnostním výkopu za účasti všech mužstev, focení a představování proti sobě nastoupily Hukvaldy a Anykšćiai. Mužstvo jehož devizou je tvrdá agresivní hra. Tuto hru taky začali praktikovat. Ke své smůle však i ve vlastním pokutovém území. Toto rozhodčí netolerovali a dva pokutové kopy, které bezpečně proměnili Marek Holub a Rostislav Weber, nás poslaly do vedení 2:0. Slibný náskok se nám však nepodařilo uhájit. Přesto konečná remíza 2:2 byla pro domácí tým přijatelná.

Ve druhé skupině jako první proti sobě nastoupila mužstva Nepomuku a Krupiny. Hrál se pohledný a líbivý fotbal s pěknými akcemi, které hlavně předváděli hráči Krupiny. Technickými kousky se předvedl jejich nejlepší hráč Macko Albert a hlavně jeho zásluhou tým Krupiny zvítězil 3:2

V druhém zápase naší skupiny proti sobě nastoupili hráči Křimic a Anykšćiai. Hráči z Litvy si uvědomovali, že pokud prohrají mohou těžko pomýšlet na kvalitní umístění. Zvýšili tvrdost i důraz, ale chytrá hra Křimic nakonec vedla k zaslouženému vítězství 1:0.

Ve druhém zápase druhé skupiny nastoupila Krupina proti Wisle. Obec slavného rodáka a polského hrdiny Adama Malysze nepůsobila nijak přesvědčivě a po poločase bylo rozhodnuto. S chutí hrající Krupina vstřelila tři branky, a i když Wisla v druhé půli korigovala na 1:3, o vítězi a prakticky prvním finalistovi nebylo pochyb.

To v naší skupině to pořádně vřelo. Vítězství s Křimicem by nás posunulo do finále! To pochopili i diváci a vytvořili pro naše hráče klasický „baníkovský kotel“ (spíš kotlík). Zavlála vlajka, spustil buben, řehtačky a hlasivky pravidelně svažovány pívem hnaly naše hráče do boje. Ti začali nebojácně a s vervou se pustili do soupeře. Zatlačili ho před vlastní pokutové území a brzy získali brankami Kuběny a Opěly vedení 2:0. To ze zkušeností z předcházejícího utkání (a hlavně celé sezóny) nic neznamenal. Naštěstí se ve skvělém světle představil hostující Honza Rumel (syn Jana Rumla, bývalého výborného a dlouholetého hráče Hukvald). Ten s neuvěřitelnou elegancí a lehkostí nastřílel soupeři další 4 branky a naši hráči tak mohli oslavovat hlavní cíl prvního den — postup do finále.

Poslední zápas ve skupinách odehrály mužstva Nepomuku a Wisly. I v tomto utkání předvedli Poláci slabý fotbal a zasloužené prohráli s Nepomukem 4:2.

Celkové výsledky ve skupinách:
Skupina A

	Nepomuk	Krupina	Wisla	Skóre	Celkové pořadí
Nepomuk		2:3	4:2	6:5	2
Krupina	3:2		3:1	6:3	1
Wisla	2:4	1:3		3:7	3

Skupina B

	Hukvaldy	Anikkšćiai	Křimice	Skóre	Celkové pořadí
Hukvaldy		2:2	6:0	8:2	1
Anykšćiai	2:2		0:1	2:3	3
Křimice	0:6	1:0		1:6	2

Na závěr prvního hracího dne se tedy utkala mužstva ze třetího místa ve skupině Wisla a Anykšćiai v boji o páté místo. I když se jednalo o třetí zápas tento den, obě mužstva bojovala a nikomu se nechtělo odjíždět domů z posledního místa. Větší vůli po vítězství přece jenom prokázali hráči z Litvy, kteří zvítězili 4:2 (2:0).

Jako lahůdku připravili pořadatelé turnaje v obci ojedinělou akci. Podařilo se zajistit ve společenském sále ZŠ velkoplošnou projekci finále ME v kopané v Portugalsku. Vše bylo připraveno, vše fungovalo tak jak by mělo, až na jediné. Ve finále ME chyběli naši fotbalisté, a tak vše proběhlo v komorním prostředí a klidu. (Myslím, že si i někteří z nás oddychli, protože kdo ví, co by se dělo, kdybychom ve finále byli).

Druhý hrací den

Naštěstí se neopakoval III. ročník 1998, kdy turnaj na Hukvaldech proběhl za stálého deště. Vysvitlo sluníčko a Hukvaldy zažily nádherný slunečný den. Na pořadu dne byl nejdříve zápas o třetí místo, ve kterém nastoupila mužstva Křimic a Nepomuku. Hráči z Nepomu-

ku byli trochu zklamáni, že se nedostali do finále, a zápas začali vlažně. Křimice šly dvakrát do vedení, naštěstí pro „černé barony“ se včas probudil jejich nejlepší střelec Herout a přesnými trefami zápas otočil na konečných 4:2 ve prospěch Nepomuku.

To se ale již schylovalo k historickému zápasu, alespoň pro Hukvaldy. Diváci se přemísťovali z příjemného chladku který poskytoval zapůjčený stan (a který tomuto účelu výborně posloužil. „Ten by se nám hodil“, mudrovali představitelé různých spolků a organizací, kteří se na hřiště přišli podívat a podobné akce rovněž pořádají. „Ten by obec mohla pořádit.“) Jiní zase obdivovali výčepní agregát, zapůjčený hasičským sborem v Rychalticích (touto cestou děkujeme). Zbytek se posiloval u okýnka bufetu, kde se ladila forma. Trošku smutný byl František Konvička, který jako na každém soutěžním utkání nabízel lahůdkové klobásky z udírný. A nejenom on se divil, že do hlediště si našlo cestu tak málo příznivců kopané. Ale ti co přišli, nezklamali a také nelitovali. Vytvořili domácímu mužstvu nádherné prostředí a viděli nádherný a dramatický zápas.

zleva: Košica, Opěla, Štefek, Hubeňák, Rumel, stojící: Weber, Saín, Šplíchal, Kosa, Vicher M., Vašenda

Ve finále tedy nastoupili hráči Hukvald a Krupiny. Mnozí hráči se znají z minulých let a vznikly i přátelské vztahy. Tyto však šly stranou a hráči se do sebe pustili jako v Portugalsku. Hukvaldy opět, jako v každém zápase, byly od počátku aktivnější. Útočníci napadali soupeře, bránili v rozehrávce a to se vyplátilo. Po pěkné akci a přesné střele k pravé tyči otevřel skóre domácí hráč Marek Košica. Vedli jsme 1:0. Hráči Krupiny se do zápasu dostávali pomaleji, možná nečekali takový nadšený výkon soupeře. Brzy totiž přišla velká chvíle domácího útočníka Jirky Šplíchala. Využil snad jediné chyby brankáře Krupiny, který neudržel míč po jeho pěkné akci, a pohotově zvýšil na 2:0. Hráči Krupiny převzali iniciativu a snažili se výsledek otočit. V brance Hukvald však začal „úřadovat“ Honza Sasín. Několikrát zvedali hráči Krupiny ruce nad hlavou, když viděli, že míč nemůže skončit jinde než v brance. Honza však byl proti a oslavně vyvolávání jeho jména nadšenými fanoušky nebralo konce. S nátlakovou hrou se však uvolnilo více místa našim útočníkům Petr Kuběna i Jirka

Šplíchal nevynechal jedinou příležitost k ohrožení branky. Zejména Šplíchal se několikrát dostal za obránce do gólové šance, ale brankář z Krupiny již byl vždy na místě. Asi dvacet minut před koncem soupeř snížil na 2:1 a začalo opravdové drama. Domácí však již svou šanci nepustili a nadšeným a obětavým výkonem zápas dotáhli do vítězného konce. „Hoši děkujeme“!

Celková rekapitulace:

Vyhodnocení nejlepších:

Brankář — Jan Sasín — TJ Sokol Hukvaldy

Střelec — Miroslav Herout — FK Nepomuk

Hráč — Macko Albert — MFK Krupina

Konečné umístění mužstev:

1. TJ Sokol Hukvaldy
2. MFK Strojár Krupina
3. FK Nepomuk
4. Sokol Křimice
5. Anikšćiai
6. KS Wisla

Pan starosta a současně ředitel turnaje Petr Sobotík, předal ceny rozloučil se s hosty a poděkoval všem, kteří se zasloužili nejen o sportovní výsledek, ale myslím si, že mohu říci, i bezchybnou

organizaci celého turnaje. Jestliže tento článek komentuje hlavně samotný průběh turnaje a poděkování patří především hráčům, trenérům a vedoucím mužstva, je třeba se zmínit o příkladné práci všech dalších, kteří zajišťovali to ostatní. A to jsou představitelé obce v čele s panem starostou a místostarostou, ředitelka ZŠ, vedoucí školní kuchyně, všichni přátelé

hukvaldské kopané v čele s výborem fotbalového oddílu TJ Sokol Hukvaldy, kteří přiložili ruku k dílu, aby se dobrá věc podařila.

Ing. Miroslav Šplíchal

Víte, že...

Aktuálně k reformě veřejných financí (6)

Soubor schválených zákonů v rámci reformy veřejných financí se dotkne tou či onou měrou každého z nás. V seriálu statí, ve kterém pokračujeme i v letošním roce, chceme poradit našim čtenářům, jak zareagovat na některé změny, především daňové legislativy.

JAKÉ BUDOU DANĚ K OCHRANĚ ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

I když asi naprostá většina obyvatel obce souhlasí s tvrzením, že odvodů daňového charakteru (ať už jsou nazývány daněmi, poplatky, zákonným pojistným či jinak) je určitě v České republice dostatek, zdá se, že nás placení minimálně

ještě jedné nové daně v budoucnu čeká. Touto daní je tzv. ekologická daň.

Ve státech Evropské unie jsou totiž ekologické daně povinné a země, které tento titul ve svých daňových systémech nemají dosud zaveden, museli žádat o výjimku, která je přiznávaná pouze na přechodné období. „Zelené“ daně mají zatím v EU podobu ryze spotřebních daní na uhlí, elektřinu, plyn, koks, pohonné hmoty, topné oleje a teplo. Vycházejí ze směrnice ES upravující tuto problematiku COM 97(30) final — Restructuring the community framework for the taxation of energy product. Navazující předpisy doporučují stanovovat daně na uhlí a plyn podle výhřevnosti a na elektřinu podle výkonu a umožňují rovněž existenci rozdílných sazeb daně pro firmy a pro domácnosti (viz tabulka).

Tabulka: Doporučené minimální sazby ekologických daní v EU

předmět daně	sazba daně pro firmy	sazba daně pro domácnosti
uhlí	0,15 euro/GJ (gigajoule)	0,30 euro/GJ
plyn	0,15 euro/GJ	0,30 euro/GJ
elektrina	0,50 euro/MWh	1 euro/MWh

Od hodnot uvedených v tabulkách lze vyvozovat budoucí výši sazeb daní k ochraně životního prostředí u nás. Ty mají být implantovány do daňového systému České republiky nejpozději k 1. 1. 2006.

Nutno však podotknout, že ekologické daně jsou ze své podstaty daněmi regresivními, tzn., že nejvíce postihnou domácnosti s malými příjmy. Podle zkušeností ze SRN se dá předpokládat dopad daní na navýšení výdajů těchto typů domácností okolo 3 % jejich celkových příjmů. Veškeré navrhované změny zákonů z titulu ekologizace tak musí respektovat minimální cenový dopad na obyvatelstvo a požadavek nezavádění speciálních jednorázových dávek.

Vzhledem k tomu, že hlavním principem daní k ochraně životního prostředí by měl být motivační účinek, je žádoucí, aby takto nově zavedené daně byly plně kompenzovány tak, aby nedošlo ke zvýšení celkové daňové zátěže. Obecně se nabízí celá řada možností, jak toto zajistit, ale jako nejvhodnější se jeví snížení daňového zatížení práce (snížení plateb sociálního a zdravotního pojistného placeného jak zaměstnanci, tak především zaměstnavateli, či daní z příjmů).

Jak tomu bude konkrétně v České republice, je v současnosti předmětem jednání příslušných ministerstev.

Jan Široký
e-mail: jsiroky@mmo.cz

Příště: Budou i obce (potažmo i Hukvaldy) plátcí daně z přidané hodnoty?

Na Hukvaldech přibyl památný strom

Městský úřad ve Frýdku-Místku vyhlásil jako památný strom dub letní (*Quercus robur*). Jedná se o strom na hranici soukromého pozemku parcelní číslo 421/1 a 421/2 v Rychalticích, v zahradě, vlastník paní ing. Marie Tichá. Znalecký posudek, který byl na tento strom vypracován Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, středisko Ostrava, konstatuje, že strom je mohutný zdravý a jeho vyhlášení památným stromem je velmi žádoucí. Stáří stromu je odhadováno na 200 let. Je asi 22 m vysoký, se symetrickou kulovitou korunou, jejíž průměr i výška činí 20 m. Obvod kmene ve výšce 130 cm je 390 cm. Jde o mimořádně významný krajinotvorný prvek s vysokou ekologickou, estetickou, biologickou a urbanistickou hodnotou. Mimoto bylo shledáno, že strom má dostatečnou stabilitu díky vyvinutému kořenovému systému a neohrožuje okolní zástavbu. Proschlé větve v koruně jsou nižšího řádu s průměrem okolo 10 cm.

V ochranném pásmu památného stromu, které je dle zákona kruhem o poloměru 10 m a zasahuje z největší části pozemky paní ing. Tiché, dále pak na pozemek u čp. 25 a velmi omezeně na pozemek u domu čp. 10, není dovolena žádná činnost, která by tento strom poškozovala, například terénní úpravy, odvodňování, stavby, chemizace. Ošetřování stromu musí být prováděno pouze se souhlasem orgánu ochrany přírody, který ochranu vyhlásil, to je Městského úřadu ve Frýdku-Místku, odbor životního prostředí. Z rozhodnutí této instituce jsou čerpány údaje, které jsou zde uváděny.

Marta Sobotíková

NOVÁ A REPASOVANÁ **VÝPOČETNÍ TECHNIKA**

**CENY JSOU UVEDENY
 BEZ 19% DPH**

ZNAČKOVÉ POČÍTAČE HALT000
 (CELERON 2GHZ, 12GB RAM, 40 GB HDD)

OD 8 716,-KČ

NOVÉ NOTEBOOKY ACER

OD 15 590,-KČ

NOVÉ NOTEBOOKY ECS

OD 18 230,-KČ

NOVÉ SKLÁDANÉ PC

(CELERON 2GHZ, 32GB RAM, 5000 HDD)

OD 7 728,-KČ

NOVÉ LASEROVÉ TISKÁRNY

OD 3 915,-KČ

NOVÉ INKOUSTOVÉ TISKÁRNY

OD 1 135,-KČ

NOVÉ MULTIFUNKCE

OD 2 091,-KČ

**PC, MONITORY, TISKÁRNY,
 SCANNERY, DIGITÁLNÍ FOŽÁKY,
 EL. PSACÍ STROJE, FAXY, KOPIRKY AČ.**

PRODEJ NA SPLÁTKY

Lanax s.r.o. F-M, ČSA 216J

(100 M OD REST. MORAVA)

TEL.: 777 113 567,

E-MAIL: O-I@VOLNY.CZ

PO-PÁ 9.00 - 16.30 HOD.

Prodej samolepky

Informační centrum Hukvaldy nabízí samolepku s nápisem „Prosíme nevihazujte reklamní materiály“.

Pokud Vás obtěžují nevyžádané reklamní materiály vhažované do Vaší domovní schránky, pak je pro Vás tato samolepka řešením. Dle zákona č. 138/2002 ISb., kterým se mění zákon O regulaci reklamy číslo 40/1995 Sb., se totiž zakazuje šíření nevyžádané reklamy, v případě, že tato reklama adresáta obtěžuje. Právě nalepením zmiňované samolepky na Vaši schránku můžete dát distributorům reklamních letáků vědět, že si vhažování reklam do Vaší domovní schránky nepřejete.

Samolepku si můžete nyní zakoupit v IC Hukvaldy od 9 do 17 hodin za 10 Kč. Jejím zakoupením přispějete nejen ke snížení množství zbytečně vyrobeného a potištěného papíru, ale i na pěstování a výsadbu původních a dnes již často vzácných druhů dřevin v České republice. Výsadbu nových stromků do krajiny bude zajišťovat nezisková organizace Společnost přátel přírody v rámci programu „Stromy pro naše děti“.

Samolepka je vhodná i pro venkovní použití.

Nepřehlédněte

Uzávěrka 5. čísla Hukvaldského občasníku roku 2004 bude 19. října 2004. Do doby uzávěrky nám prosím zasílejte své příspěvky, a to buď na Obecní úřad Hukvaldy, kterékoliv člence redakční rady nebo na e-mail karlakl@quick.cz.

Vydává Obec Hukvaldy. Redakční rada: Karla Klečková, Svatava Hrabovská, Mgr. Bronislava Hyklová, Mgr. Šárka Polachová. Autorem obrázku na titulní straně je akademický malíř Antonín Kroča. Uzávěrka tohoto čísla byla 17. srpna 2004. Za obsah článků ručí jeho autoři. Vyrábí tiskárna Beatris, Dobrá.